

ANUL LXXXI

Nr. 3

22-28 ianuarie

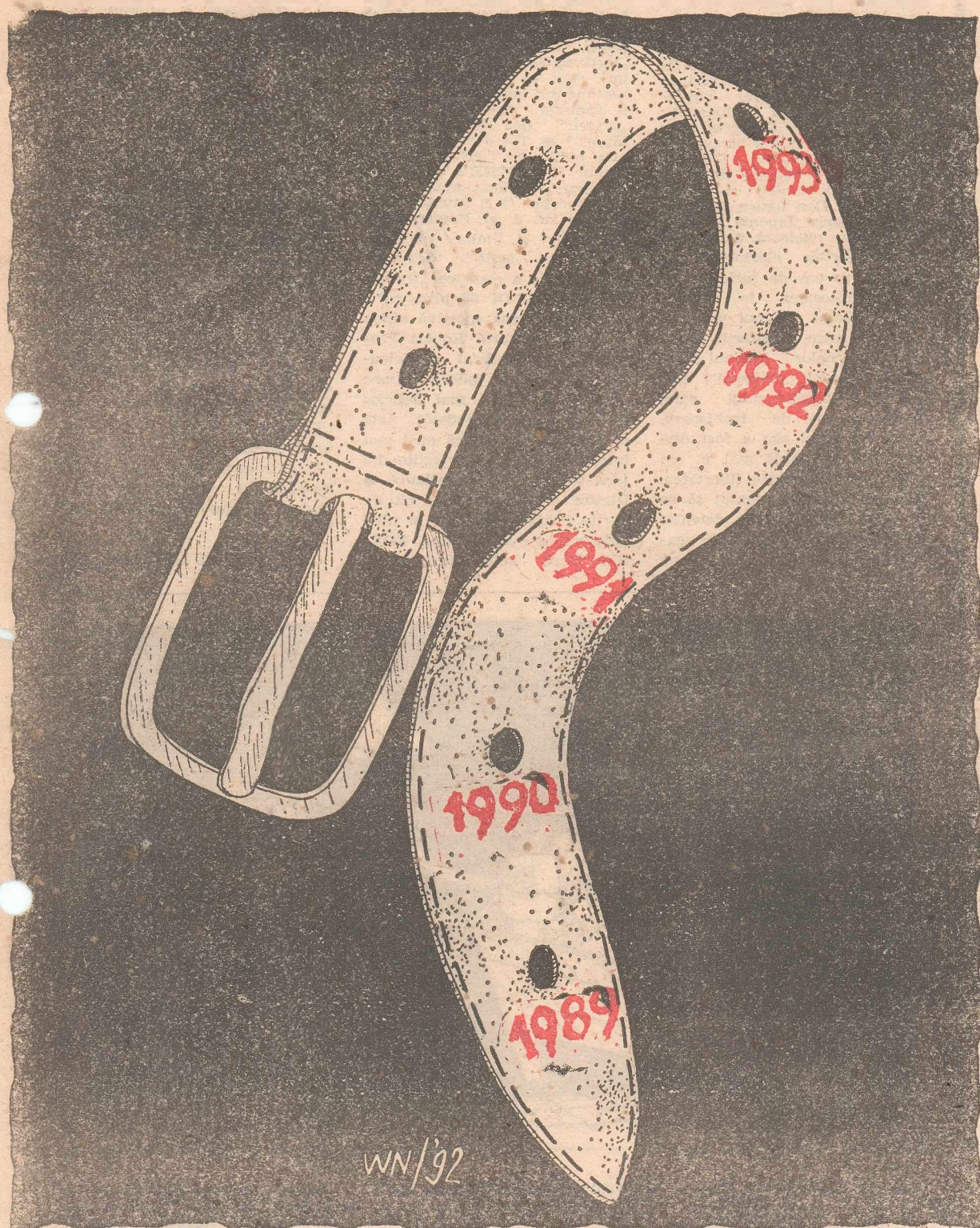
1992

BUCUREȘTI

FLACĂRA

SĂPTĂMÎNAL DE OPINIE, POLITIC, SOCIAL ȘI CULTURAL • ÎNFIINȚAT ÎN 1911

TREpte ALE CUNOAȘTERII DE SINE

**Există primejdia
ca S.R.I. să devină
o nouă securitate**

pag. 6

**Oradea va avea primar
ungur ?**

pag. 4

**F.S.N.-ul și-a început
manevrele electorale**

pag. 4

**Procuratura se joacă
de-a Baba-Oarba**

pag. 6

Din culisele K.G.B.-ului

pag. 7

**Cînd pășește Dumnezeu
pe lîngă boi?**

pag. 5

**Carol al II-lea văzut de
nepotul său Paul**

pag. 9

IMPORTANT!

Redacția „Publicațiile Flacăra” S.A. caută microbuze pentru transportul revistelor noastre în țară. Relații la compartimentul de difuzare (Manuela Vasiliu), tel. 17 48 91.

pag. 3

Gură de om, gură de ciine...

La ce ni se întâmplă acum pe plan economic și social — prețuri fantastice la toate produsele, dar mai ales la cele alimentare, scăderea producției și a productivității muncii și, deasupra tuturor acestora, amenințarea șomajului —, cei în cauză au reacționat cum au crezut ei că le este mai favorabil: protestând, criticând, demascând și... revendicând. Guvernul să intervină, guvernul să oprească, guvernul să asigure, guvernul să dea. De unde, treaba lui. Presa, ori măcar o bună parte a ei, a ținut partea celor mulți și necăjiți. Așa e și românește, și omenește, și creștinește.

Însă riposta n-a întârziat să vină. Reacție la reacție. Politicieni, specialiști și comentatori au spus la televizor și în presa scrisă multe lucruri de bun-simț despre mania revendicărilor economice la români în perioada actuală. În ceea ce privește presa, rolul de a trage de urechi și l-a asumat dl Ion Cristoiu, care caracterizează articolele în favoarea celor năpăstuiți, cu epetite dintre cele mai savuroase: „smiorcăieli”, „văicăreli”, „jeluire bleagă”, „excitații epidermice”, „bocire”, „tinguire”, „compătimită mic-burgheză”, „lacrimă ipocrită”. Și mai sunt și altele. Trecind peste împrejurarea că în același număr din „Expres Magazin” un redactor al dlui Ion Cristoiu publică un reportaj intitulat „Un itinerar al umilirii. Caut de lucru”, reportaj ce se alinază perfect materialelor compătimitoare din presa criticată (fapt pentru care etichetele de mai sus se pot aplica pe dreptate și „Expres Magazinului”), voi observa, mai întâi, că toate „reacțiile la reacții” au venit din partea unor oameni care din punct de vedere material și al siguranței zilei de mîine sunt bine mersi. Adică n-am văzut nici un șomer care să spună că șomajul e normal, e necesar, e inevitabil dacă vrem să facem economie de piață prosperă și nici un pensionar care să susțină că ce bine este ca acum prețurile s-o ia la sănătoasă, intrucit numai astfel peste 5-10 ani vom avea magazinele pline și prețuri convenabile. Pe acești oameni și pe alții din spita celor „umili și necăjiți” îi doare durerea lor de-acum: să aibă ce minca, să supraviețuiască. „Gură de om, gură de ciine cere piine”. În al doilea rând, aș observa că nici compătimită, dar nici datul cu flit, ignorarea sau luatul în zeflemea nu rezolvă gravele probleme sociale de azi. Dar dacă prima atitudine cel puțin ține trează atenția și a stăpînirii, și a opiniei publice asupra greutăților celor mulți și amărâți, pretenția ca presa să-i lase pe aceștia în plata Domnului seamănă cu o pocnitură ciocoiască de harapnic.

În ultimă instanță însă, dincolo de atitudini și polemici, de păreri, sfaturi și îndemnuri, căderea de a lua hotărâri o are guvernul. Și presiunile asupra cabinetului Stolojan, a domnului Stolojan însuși în legătură cu salariile au fost foarte puternice în ultima săptămînă, stimulate și de explozia prețurilor la alimente în magazinele din Capitală. De fapt, de mai multă vreme economia românească se confruntă cu două fenomene la fel de nocive: lefuri cu orice preț și lefuri foarte mari. În primul caz, e vorba mai ales de o serie de întreprinderi mamut, energofage, ineficiente, care constituie o povară uriașă pentru țară și care continuă să ființeze și să funcționeze numai pentru a asigura salarii angajaților lor. În cazul al doilea, avem de-a face cu pretențiile lucrătorilor din unele sectoare (minerit, transport feroviar), care ar dori ca statul să le asigure, concomitent, și locuri de muncă pentru toți, și lefuri dintre cele mai mari.

Dl Stolojan a rezistat eroic, și astfel salariul mediu pe economie n-a sărit peste 9 000 de lei pe lună (unii ceruseră... 25 000 de lei!). Premierul român a arătat că în felul acesta „reforma” va putea continua. De acord. Dar va fi în stare guvernul să asigure protecția socială contingentelor de șomeri care, dacă e să mergem cu reforma înainte, nu vor întârzi să apară? Pentru că, orice s-ar spune, oricît de tare riscă să fie luată o asemenea susținere în târbacă, omul necăjit nu trebuie lăsat de izbeliște. Cu slujbă sau nu, el trebuie să aibă asigurată existența: „Gură de om, gură de ciine cere piine”.

ION D. GOIA ■

O raită prin jungla Gutenberg

Dacă, la Televiziune, Silviu Brucan declară, „față cu Emanuel Valeriu”, că țărani sînt singurii care au profitat de pe urma Revoluției, atunci putem conchide că S. Brucan este cel care profită (și nu e singurul) de timpul nostru și, cam prea mult, de timpul de emisie. Ca să nu mai menționăm că și de ignoranța unora dintre noi, apelați îndobște cu titlul de „brucanieni”. ● Un săptămînal de partid care începe să se ia în serios este Alianța Civică (nr. 8, 9-15 ian. '92) care publică, pe trei pagini de revistă, proiectul de restructurare a agriculturii, din Platforma Economică a Partidului Alianței Civice. ● Punctul-forțe al magazinului CURIERUL NAȚIONAL (dacă sîntem de acord că acesta are un singur punct-forțe) îl formează traducerea: „Le Nouvel Observateur”. ● O saga incredibilă a băncii crimei, din „Universul Parapsihologiei”: „Fenomene de bîntuire în ora tehnică” și un articol al lui Dan Laurențiu Stoicescu despre Japonia, o nouă superputere nucleară. ● În pragul alegerilor electorale, un articol extrem de lucid al lui Gabriel Liiceanu, în revista „22”, intitulat „Omul nou” va vota, în care alegătorul aflat în fața urnelor (nimeni altul decît „simplul cetățean”) este asemuit puscărișului care, după ani grei de închisoare, după ce rostul său a fost distrus, nu știe dacă mai e în stare să-și păstreze libertatea, rătăcind pe străzi, tentat să se întoarcă la locul de detenție. ● „Momentul”, cotidian de seară al „Publicațiilor R”, preia

cu dezinvoltură unele informații de senzație apărute în cotidianul „Renașterea Bănățeană” privind prețurile la care făcuse Ceaușescu, în străinătate, tranzacții cu aur — și cită cîștigase din asemenea gen de afaceri. ● Întrebarea care plutește în aer: să fi știut numai dl. Viorel Bucur de acestea? Cîți dintre cei implicați se vor fi „dat la fund”? ● În acest timp, Emerich Jenei, ajuns peste noapte antrenor al naționalei ungare, își aduce aminte, în paginile revistei SPORT-STAR nr. 61, brusc, că este, de fapt, maghiar. Noi aflăm, cu stupefacție, că pe dinsul îl cheamă Jenei Imre și nu... Emerich Jenei. Vorba lui Dinescu: „Bată-vă să vă bată, privilegiori, cum vă drăgăliți voi cu sentimentul național...”. Ce-or fi spunînd de toate acestea „ortaci” de la „România Mare”? ● Tot din sus-pomenita publicație aflăm că șarmanul PORSCHE a lui Gică Popescu s-a făcut tîndări și e în reparație. O fi învățat „fotbalistul nr. 1 al României pe anul 1991” și limba olandeză (capitalistii ăștia!) odată cu strategia de a conduce „frumosul său AUDI 80 albastru”? ● Tot din presa sportivă aflăm că (deja) celebrul Robert Prossinecki, „fotbalistul cu picioarele de sticlă”, adoră șunca spaniolă (ceva mai delicios n-am mincat niciodată). Asta în timp ce declară că nu-l mai interesează deloc carnișii din țara sa natală, Jugoslavia. ● Uluior de tirziu (dar cit de dorite!) ajuns la mine și ultimile numere ale revistei POESIS. După holocaustul guver-

namental („Stolojan, nu mai da iama-n cultură” — s-ar putea să ajungă cîntec popular) o revistă literară pare o mană cerească, o baie de creier. Mai ales cu prestigioasa „distribuție” din revista POESIS: Nicolae Steinhardt, postumele lui Caraion, Henri Michaux, dialog cu Adrian Marino, Noiea, ilustrația lui Brauner, excelențele poeme ale lui Caius Dobrescu, confesiunile lui Edmond Jabes. ● Unul din „monstrușele” remarcabile ale săptămînalului „Flagrant” nr. 1-2 din 13-20 ianuarie 1992 este „Licitație-S.F.I. — Prima strigare”, din care aflăm două percutante informații, una despre senatorul Aurică Popescu (din Gorj), și alta despre un conflict religios în Maramureș. Să concureze S.F.I.-ul (Serviciul „Flagrant” de Informații) cu S.R.I.-ul? ● O apariție providențială este și ultimul număr al revistei EUPHORION (de anul trecut) care „abia acum luci vederii noastre”. Acesta adună nume de notorietate precum: Virgil Nemoianu, Kafka, I. Negoiescu (comentînd „Jurnalul de la Păltiniș”), Liviu Antonesei, Liviu Ioan Stoiciu (un grupaj de 3 poeme), Andrei Pleșu și Gabriel Liiceanu (într-un interviu despre C. Noiea). EUPHORION era subvenționată de Uniunea Scriitorilor, așa că, acum... ● În „Tineretul Liber” din 11-12 ianuarie 1992, două articole de interes maxim: „Ultimii 13 ani de viață ai unui spion de lux — Ion Mihai Pacepa” și „Cum putem identifica banenotele false”. ● Și o ultimă splendoare din presă, poate cea mai de senzație, apărută în nr. 570 al „Tineretului Liber”: cel puțin unul dintre „Judecății” fostului CPEX intenționează să ceară despăgubiri pentru detenție. Suma: în jur de 10 milioane lei”.

MIHAIL GALĂȚANU ■

În săptămîna 13-20 ianuarie nu am înregistrat schimbări spectaculoase sau evenimente senzaționale în peisajul social-politic românesc. Așteptam o demisie, dar nu s-a întimplat, speram în scăderea prețurilor la kilogramul de „cabanosii”, dar acesta a crescut, am căutat cartofi în piață, dar n-au sosit încă din Turcia, iar americanii n-au venit... mare plictiseală! ● Ne-am amintit în această săptămînă că pe 15 ianuarie s-a născut Mihai Eminescu. Dacă am reuși să ne gîndim mai des la Luceafărul poeziei românești, poate că umbra lui Caragiale, care zilnic ne însoțește pe stradă ori în Parlament, ne va lăsa în pace. Și va fi mai bine pentru noi, românii! ● Propunerea sindicatelor referitoare la salariul minim pe economie de 24 300 lei a fost respinsă de guvernul Stolojan. Negocierile guvern-sindicate-patronat sînt complexe și se pare că au intrat în împas. Nu înțelegem cine sînt reprezentanții patronatului, de vreme ce marea privatizare în industrie n-a început. Sînt cumva patronii consignațiilor sau a dughenelor de gogoși? În prezent, patronul întreprin-

derilor din România este statul. Adică guvernul. Iar guvernul Stolojan negociază cu sindicatele și cu patronatul Stolojan. Bună negociere! ● În timp ce Televiziunea Română trece sub tăcere sărăcia în care se zbate majoritatea românilor, postul de televiziune SOTI prezintă fără sfîșlă figuri disperate de pe stradă și din magazine, oameni care nu-și mai pot asigura minimă existență. Vom ajunge să murim ca șomalezii. ● Nu-i o noutate. În România se moare de frig. Daniel Vlasu, 81 de ani, a fost găsit înghețat în apartamentul său din București, în ziua de 14 ianuarie. Murise cu o lună în urmă. ● S-a încheiat recensămîntul populației și al clădirilor. Bucureștiul are, din surse ale Comisiei Naționale de Statistică 2 016 383 locuitori. Nu au fost adăugați la numărătoarele lucrătorii SRI și ofițerii M.A.N., bănuim noi! ● Campania electorală continuă să se desfășoare sub privirile anactice ale electoratului. Și ziariștii au obosit să mai alerge la cele 3-4 conferințe de presă ce se desfășoară în medie pe zi, la întîlnirile candidaților cu alegătorii, la reuniunile organizate

în pripă de partidele sau alianțele aflate în cursa electorală. Pentru postul de primar general al Capitalei au fost înregistrați 35 de candidați și 3 cartofi franțuzești. Cartofii d-lui Ion I. Brătianu ne vor

CRONICA DE TREI MINUTE

cade greu la stomac, dacă distinsul deputat nu ne aduce și niște icre negre. ● Dl. Virgil Măgureanu a fost prezent în Camera Deputaților pentru a da o mîna de ajutor la aprobarea proiectului legii funcționării Serviciului Român de Informații. N-a reușit să-i convingă pe parlamentarii că SRI-ul are nevoie de societăți mixte, gospodării, activități

sportive, ca să-și justifice banii moșteniți de la vechea Securitate. Proiectul de lege a fost în mare parte aprobat. ● În Malta s-a deschis prima bursă din această țară. Are 7 angajați și este cea mai mică din lume. D-lui Adrian Severin, directorul Agenției Naționale de Privatizare, nu i-ar strica o fugă pînă-n Malta, pentru documentare. De multă vreme ne promite o Bursă și sînt desuți acționarii F.S.N. ● La 15 ianuarie au avut loc în București un miting și un mars de protest al angajaților întreprinderilor de reparații pentru material rulant (IRMR). Cei aproximativ 3 000 de participanți au revendicat includerea unităților în structura S.N.C.F.R. Ministrul Băsescu a fost huiduit. Negocierile, cum era de așteptat, nu au dus la nici un rezultat. ● În Piața Universității a intrat în greva foamei un grup de inculpați în procesul 13-15 iunie 1990, în frunte cu Dumitru Dincă. Acțiunea de protest este motivată de modul incorect al desfășurării procesului înscenat. ● Nici în această săptămînă nu au apărut re-

vistele literare. În schimb, a apărut un nou număr din Prostituția. Redacția revistei Expres-Magazin s-a mutat în Casa Presei Libere, în locul redacției România literară. Cea din urmă și-a strîns bagajele la Uniunea Scriitorilor. ● În sfîrșit, Comunitatea Europeană a recunoscut Croația și Slovenia. Germania a stabilit deja relații diplomatice cu cele două țări. ● S-a format o comisie parlamentară de anchetă a guvernării Roman. Inițiativa ni se pare tardivă și formală. Sîntem siguri că această instanță va scoate la iveală numai matrișazicurile ex-premierului Roman, care îi vor conveni președintelui Iliescu. Cu ajutorul dezinteresat al domnului Măgureanu. ● S-a întors în Gruzia președintele Gansahurdia, îndemnîndu-și partizanii la luptă. Gruzia se află în pragul unui război civil. ● Am aflat că doamna Rodica Beccleanu intenționa să-și depună candidatura la postul de primar general al Capitalei. Președintele Ilescu nu a fost de acord. Nicî dl. Ion I. Brătianu.

PETRE BARBU ■

SOTI

Manolescu și Dinescu, cenzurați

Postul SOTI, așa subred cum este el și înghesuit pe programul 2 la miezul nopții, începe să intereseze pe foarte mulți. E o eroare să credem că tensiunea care a apărut s-ar datora numai orgoliului unor oameni care nu se înțeleg între ei. Este evident că se încearcă atragerea postului SOTI în diverse zone de influență. Nu întâmplător s-a menținut în aceste luni o stare de confuzie asupra structurilor de decizie de la SOTI. Nu întâmplător conflictul s-a declanșat acum, înainte de alegerile locale, pentru a crea încă un focar de tensiune între membrii opoziției. Avem impresia că partida se joacă între câteva persoane. În realitate, numele adevăraților jucători poate nici nu au fost rostite. Cel mult le putem bănuși.

În presă au fost exprimate până acum doar punctele de vedere ale celor care îl susțin pe Radu Budeanu. Mi s-a părut normal să stau de vorbă și cu cei din echipa Mitrofan-Stoian. Săptămîna trecută s-au supărat pe mine Carmen Dumitrescu și Vartan Arachelian. Săptămîna aceasta se va supăra poate și Radu Budeanu. Singurătatea ziaristului de cursă lungă.

Cele 45 de zile ale lui Radu Budeanu

Rep.: Nu cred că ar fi trebuit să acceptați contractul pentru programul doi de la o oră atât de tirzie.

Gheorghe Mitrofan: Sint convins că nu am avut nici o șansă pentru programul unu. Dar acum mă întreb ce s-ar fi întâmplat dacă aveam de la început o oră pe primul program cînd am transmis în condiții precare, cînd nu am avut o echipă formată.

— De ce nu au fost pregătiți cîțiva tineri pentru a intra de la început pe post cu emisiuni lucrate profesionist?

— Cine își lăsa serviciul sau cine își consuma timpul lui liber să vină să lucreze acolo?! S-a dovedit că au fost doar trei astfel de nebuni: Stoian, Laureescu și eu mine. Dacă nu era Stoian acest post nu ar fi existat. El a semnat două milioane pentru plata spațiului respectiv. Eu nu as fi avut curajul. Noi am montat echipamentul, am amenajat spațiul, am căutat contabil, administrator, am pus yale și gratii pentru a nu fi furate aparatele și nu pentru a ne baricada, așa cum a spus presa. Cei care tipă acum nu au pus nici măcar un cui în acel studio. Dacă noi acum am avea emisiuni foarte bune vă garantez că într-o lună am putea intra pe programul unu.

Am încheiat un contract cu cei din Ministerul Telecomunicațiilor pentru a nu folosi circuitele televiziunii. Nici măcar nu transmitem semnal la ei. Am închiriat un releu care transmite semnal direct în Calea Victoriei.

— Am impresia că cei de la SOTI ignoră că dacă nu erau cele 47 de personalități, garanți morali, niciodată fundația americană nu ar fi dat aparatura.

— Eu nu resping ideea că grupul celor 47 a avut importanța lui pentru apariția acestui post. Dar în același timp americanii nu ar fi dat aparatura unui grup care nu-și lua nici un fel de responsabilitate juridică și care nu avea un statut. Cei de la International Media Fund doreau să ia contact cu o structură organizată. Ei întotdeauna ne întrebau cine e președintele, cine e directorul de programe.

Cînd am intrat în emisie cu probe tehnice timp de două săptămîni eu și Laureescu stăteam în frig și transmitem. Nimeni nu voia să lucreze. Zilele acelea un reprezentant american a venit în București, a văzut că sintem în emisie. S-a întors în America și într-o săptămîna a deblocat fondul și a trimis în România echipamentul.

— Cum a fost numit Radu Budeanu director executiv?

— Pentru a ne trimite echipamentul, americanii ne-au cerut director de program. A fost contactat Budeanu. I s-a dat mandat să se ocupe de partea financiară, să-și facă echipa pe care să o angajeze, să înceapă amenajarea studioului, să-l controleze pe contabilul șef și pe administrator. Dar în loc să se ocupe de astea, a început să dea interviuri. Ne-a pus pe gînduri. Am accelerat formarea consiliului director, singurul care avea autoritate asupra directorului executiv. Apoi am făcut o sedință pentru aprobarea directorului executiv. El a cerut și i s-a aprobat un salariu de 45.000 pentru 45 de zile. La prima emisiune nu a venit la sediu, a trimis caseta cu o jumătate de oră înainte, casetă pe care o lucrase la grupul video de la G.D.S.

Budeanu a venit la studio într-o singură seară cînd a fost echipa americană și a făcut fotografii. Între timp am primit o adresă de la G.D.S. prin care ni se cerea să le predăm cheile. Bineînțeles că am respins această idee. Au început să se petreacă lucruri grave. Casetele veneau cu o oră înainte de emisie, dar au fost situații cînd au venit la cîteva minute după ce intram în emisie. În primele zile am mers chiar eu după casetă, apoi a început să meargă portarul. Vă dați seama că venea cu metrul, oricînd caseta putea fi furată sau substituită. Temerea noastră cea mai mare era să nu fie substituită caseta. Într-o sedință pe care am avut-o i-am cerut să-și schimbe stilul de lucru. I s-a cerut să se mute la studio să-și formeze echipa, să nu mai acapareze ecranul. I-am cerut să ne spună structura programelor următoare și propunerile pentru campania electorală. Dar în continuare stilul lui de lucru a rămas același. Casetele ajungeau după intrarea în emisie. Apoi am descoperit caseta cu interviul lui Dinescu nedifuzat pe post. Carmen Dumitrescu a fost trimisă să-l ia un interviu. Lui Budeanu nu i-au convenit întrebările puse și a trimis o altă față să ia alt interviu.

— Ce anume dorea să elimine din interviu?

— Dinescu făcea referiri la guvern, spunea că Stoian e un contabil de frigider.

— Credeți că ar fi putut să schimbe interviul pentru altă lucr?

— Absolut. Tot ce era împotriva guvernului era cenzurat. A mai cenzurat și un interviu al lui Nicolae Manolescu. Constatînd aceste fapte, pe 30 decembrie am hotărît să-l suspendăm și am semnat hirtia eu și Stoian. Pe 4 ianuarie cînd s-a strîns consiliul s-a aprobat în unanimitate suspendarea lui și formarea unui grup de cinci redactori.

— Ce este cu venirea poliției la SOTI?

— În ziua cînd a avut loc sedința la A.Z.R., Budeanu a spus că vine și face ordine la SOTI. Alertați pentru că postul nu avea pază am cerut protecție de la poliție.

— De ce nu ați cerut și pînă atunci pentru că aveți aparatură foarte scumpă?

— A fost o greșală. Am zis să nu semene cu ce se petrece la televiziunea română. A doua zi a venit cineva de la poliție să vadă cum este poziția postului și i-am rugat să organizeze pază contra cost. Contractul nu s-a definitivat nici acum.

— Se spune că dumneavoastră și dl. Stoian țineți chelle studioului.

— Au chei administratorul, contabilul șef. Laureescu și paznicul. Nici eu nici Stoian nu avem chei.

— Prin statut există posibilitatea ca anumite persoane să devină proprietarele postului studioului?

— Nu. Statutul prevede că studioul aparține societății SOTI și este non-profit.

La ora de închidere a ediției, la studio are loc adunarea membrilor SOTI. Se încearcă luarea unor decizii pentru a fi depășit acest moment de criză. E, de asemenea, foarte important ca dl. Stoian să răspundă la semnele de întrebare care s-au ridicat asupra sa. Orice suspiciune în ceea ce îl privește se reflectă și asupra studioului SOTI.

AURELIA BORIGA ■

Ei aș, spunea tiranul?

În decembrie 1989, cînd o bătrînă din Teleorman a dat de pomană de sufletul lui Ceaușescu, scandalul a fost aproape național. Și numai faptul că femeia era o țărăncă neînvățată și bătrînă a salvat-o pe imprincipiată de la o critică justă, făcută cu minie preletară.

Acum, în Ghencea, în preajma unei moșii de pămînt vin zilnic fel de fel de oameni, toți cu o țintă anume: să găsească un trecut de care, cel puțin timp de cîteva zile, atunci în decembrie 1989, am crezut că am scăpat. Nimeni dintre cei care vin la acea moșie nu-ți poate spune cu siguranță dacă acolo este îngropat Odiosul și dacă sub aceeași țărînă frămîntată se află și Sinistra.

Pelerinaj la mormîntul lui N.C. ! Blasfemie ? Rușine ? Geș creștinesc ? Regret ? Ce poate să însemne acel șir de oameni înclinîndu-se în fața mormîntului unui faraoan ? Un simptom al cui ?

Răspund anchetei noastre personalități ale vieții publice din România anului 1992.

● Marian Munteanu: „Nu e relevant ce se întîmplă în Ghencea. Sint oameni care în acest fel și manifestă nemulțumirea față de actualele stări de lucruri. În nici un caz, însă nu poate fi vorba de reabilitare a lui Ceaușescu. Domnule, poporul acesta nu e tîmpit. Cu siguranță, nu e vorba de o reevaluare în sens pozitiv a situației din timpul comunismului. Îi invit totuși pe cei care au astfel de nostalgii să retrăiască nu mai mult decît trei zile, dîn anul 1988 să zicem. Sint convins că li se va tăia cheful de pus flori pe mormîntul lui Ceaușescu.”

● Ion Barbu, președintele Asociației Răniților în Revoluție: „Este o sfidare la adresa noastră, deși îl considerăm un lucru neimportant. Nu cred că un om de bună credință din România ar putea să facă așa ceva.”

● Dan Mocănescu, purtător de cuvînt al Cartelului național sindical „Alfa”: „Vedeți, chiar și după 45 de ani de comunism am rămas un popor creștin, domnule. Este un comportament tipic popoarelor mari, care sînt în stare să se ridice deasupra patimilor.”

● Constantin Tleu Dumitrescu, președintele Asociației Foștilor Deținuți Politici din România: „Oameni se duc acolo pentru că nu cînoșc încă ade-

vărata față a comunismului. Ion Iliescu ar trebui să nu aibă somn noaptea pentru că se întîmplă așa ceva. Tocmai de aceea e nevoie de chemarea în judecată a celor care ne-au adus în halul de a pune flori la mormîntul lui Ceaușescu. Proccsul comunismului tocmai asta trebuie să facă — să aducă la cunoștința oamenilor infamile pe care sistemul comunist și oamenii lui le-au făcut în țara noastră.”

● Nicu Stănescu, președintele Partidului Unității Democratice, candidat la președinția României: „Înseamnă că acolo care depun flori la cîpătîiul lui C. nu-s capabili să înțeleagă că, de fapt, noi trăim tot în comunism. Florile de la mormîntul lui C. tocmai asta demonstrează — că noi sîntem conduși, în continuare, de comuniști. Am fost recent la înfrîngînderea „Policolor”. Dintr-un birou cu 6 femei, 4 plîngeau după Odios. Comunismul de azi se înclină în fața comunismului de ieri.”

● Stelian Tănase, vicepreședinte al Partidului Alianța Civică: „E o teamă grozavă de o altă lume decît cea pe care a creat-o nobunul. Avem de-a face cu ceva asemănător situației aceluia ins care, eliberat dîm pușcărie după 20 de ani, simte o dorință puternică de a se întoarce în pușcărie.”

Pelerinajul continuă în Ghencea și va continua indiferent de ce vom spune noi acum. Dar oare dl. Iliescu poate dormi noaptea ? Dar guvernul ? Dar F.S.N.-ul ? Retorică, desigur. Viața merge înainte și nu s-a împiedicat nici măcar de N.C. Situația din Ghencea e tocmai dovada în acest sens.

EUGEN MIHAESCU ■

Cei care umflă prezervativele

Întîmplarea pe care v-o relatez e în întregime adevărată. Foarte mulți oameni au văzut ceea ce am văzut și eu. Dacă încap felurile interpretări e deoarece fiecare are dreptul să creadă orice despre lucrurile întîlnite în cale, dar și pentru că nu ne bazăm cu toții pe informații complete. Ori, mai bine zis, pe aceleași informații.

La expoziția „The sex of Mozart” de la Teatrul Național din București, un artist de școală nouă a imaginat o „instalation view” — așa se cheamă în strălînată activitatea respectivă — constînd din agățarea pe niște rînduri de sirme a cîteva sute ori poate cîteva mii (cine stă să le numere) de prezervative umflate cu aer și sugrumate cu un capăt de ață ca să stea mindre în front. Normal ar fi fost ca artistul în cauză să facă el însuși treaba, dacă tot a semnat ca autor strania lui raportare la Mozart. Am discutat într-un alt text problema artistului în manifestarea de la Galerile de artă ale Naționalului. Aici vreau să vorbesc despre muzeograful care au acceptat uimitoarea sarcină de serviciu, deși e absolut sigur că nu și-ar fi pierdut postul dacă o refuzau. Deci, niște oameni cu studii superioare și medii au umflat ceasuri de-a rîndul prezervative. Îmi închipui că nu au solicitat pompe. Nu s-au inventat pompe pentru umflarea prezervative, întrucît funcția delicatelor cauciucuri e alta decît aceea de a atrîna într-o sală de expoziții. Îmi dau seama cît mă expun exprimînd unele opinii în acest neverosimil „caz de mutilare” — cum l-ar numi Graham Greene. Stiu că nu-mi atrag nici simpatia autorului „Instalației”, nici a muzeografilor. Nimeni nu e dispus să i se reamintească o eroare. Cu

atît mai mult una care, în perspectiva timpului, poate căpăta înțelesuri ce puțin stînjenitoare. De fapt, eroarea nu e în planul artistic, ci în acela psihic. Mă întreb: ce-i determină oare pe oameni să spună una dar să facă alta ? Sint convins că în vreme ce-și mincau amarul umflînd prezervative, muzeograful în chestiune au emis o mulțime de păreri ironice și că umorul le-a ținut moralul.

Dacă o mină de titrați umflă prezervative, în loc să se întrebe de rațiunea mai înaltă a existenței lor, e treaba titraților.

Cînd însă mii de oameni, dacă nu chiar sute de mii, au de ales între domnitate și umilîntă și aleg umilîntă e treaba nației. După revoluție, gazetarii — care au fost absolut toți de partid — au avut posibilitatea să nu mai fie. Măcar și pentru aceea că prea multă supunere dă în infirmitate. Totuși, destui s-au agitat să caute stăpîn, iar cînd n-au găsit l-au inventat. Ei suportă azi același gen de implinare ideologică dinainte de '89 și se vaiță că sint în situația de a scrie la comandă. Pentru un ziarist, nevoia de tiran e inexplicabilă. Ce-i altceva șeful de partid care-i pretinde angajatului să-l laude, cînd e limpede că pușcări e pe aproape, decît un mic dictator ? Dați-mi voie să cred în loialitatea omului de condei numai pe o perioadă scurtă. Cine-și reprimă opinia nu e loial, ci infirm. Sute de scribi vorbesc despre libertate și democrație și cînd încheie articolul umflă prezervative.

Mulți parlamentari iau salariu doar ca să ridice mina la comandă. Una e disciplina de partid, alta turma de partid. La una din sedințele camerei deputaților i-am văzut pe majoritari cum se adună în cete ca să ridă concertat de cei care se perindau la tri-

bună. Nevoia de a trăi rîsul cu gloala, de a-ți mîntîi festa plăcerea în anonimatul plutonului e vinovată și trebuie tratată cu pilule. Între un trupele care se hîlizește în spațiile camaradului, la fiecare vorbă a sergentului, și un parlamentar trebuie să existe o deosebire. Umflă, umflă prezervative parlamentarii de consens și cînd simt că nu mai au bojoci o sterg în Statele Unite. Anul trecut am avut perplexitatea să-l văd senator pe un anume Adrian Manelache, rebusist, june fără talent și poet care tocmai primise o diplomă de participare pentru o odă patriotică în fața pe județ a „Cîntării României” la Brăila. O loază senator ! După două-trei luni, trimis să reprezînte România în Austria, golanul a cerut azil politic și „a rămas”. E piin parlamentul de oportuniști care umflă prezervative.

Mii de cucoane strălucite de iubire pentru lider crapă de foame dar alegă să pupe umbra președintelui și a buricului său politic, Petre Roman. Îngăduiți-mi ca la atîta idolatrie să fiu mai rezervat cînd vine vorba de popor. Poate că popor e numai partea, nu întregul. Poate că popor e numai partea gînditoare. Dacă e să numim revoluție răbufnirea din decembrie, să avem puterea să numim Popor doar pe cei care au trăit-o cu risc, nu pe cei care umflă astăzi prezervative jucînd rolul luptătorilor pentru binele public. Eu nu i-aș alege pe cei care, oricît de grea a fost „lepoca”, n-au reușit să-și facă o casă să crească un copil și să sădească un pom. Cum să aducă ei bunăstarea pentru toți, cînd nu s-au priceput să o aducă în familia lor ? Din treizeci de candidați la postul de primar al Capitalei, douăzeci și opt umflă prezervative iar umflătorul șef e Nelu Brătianu. Prea mult umor la umflătorii de prezervative !

Singurul om care a aflat o alternativă decentă la suflarea în antivenerica bîsică e domnul deputat liber schimbist Ștefan Cazimir (numit și Ștrul Cazimir, ca dovadă că e liber schimbist născut, nu făcut). El umflă prezervativul cu cornul englez ! Altă viață !

TUDOR OCTAVIAN ■

„Numai CHEIA noastră poate deschide ușa spre Europa!”

Interviu cu domnul Nistor Bădiceanu, președintele filialei P.N.Ț.-c.d. Bihor.

— Domnule Nistor Bădiceanu, constat cu uimire că sinteți, pur și simplu, asaltat de numeroase delegații de țărani de pe tot cuprinsul județului. Imi cer scuze că sint nevoit să vă răpesc pentru câteva clipe din mijlocul oamenilor aflați aici într-un du-te vino continuu, pentru a vă adresa o întrebare: ce reprezintă această hartă a Bihorului, împănată cu stegulețe tricolore?

— Harta aceasta a județului nostru la scara de 1:125 000 (altă mai mare n-am găsit!) reprezintă acum un adevărat cîmp de bătălie unde am însemnat cu stegulețe tricolore orașele, comunele și satele unde avem organizații P.N.Ț.-c.d. legal constituite, întrucît, potrivit Legii nr. 70/26 noiembrie 1991, privind alegerile locale, art. 4, alin. 2 „pot candida numai persoanele care au domiciliul pe teritoriul unității administrativ-teritoriale în care urmează să fie alese”.

Și bine a făcut legiuitorul, că mulți orașeni, născuți la țară, s-ar îngheși acum să vină cu mare pompă primari la ei în sat, dar fără să părăsească confortul orașului, așa cum se întâmpla pe timpul lui Ceaușescu. Și-apoi cine poate să cunoască pe primar mai bine decît oamenii din sat? Țăranii se uită mai puțin la ideologie și la programul partidului, ci mai mult la înima omului! Să fie drept, cinstit, înțelept și gospodă de săvîrșit. Ca o apă mare care vine pe neașteptate, evenimentele din Decembrie 1989 au ridicat pe creasta valului tot felul de specimene, profitori și oportuniști, lingăși și aventurieri, făcîndu-și imbecilii norocoși pe care credem că alegerile locale îi vor mătura de pe cuptorul călduț al puterii unde stau și fac purici degeaba. Ceasul judecării poporului se apropie.

— Cum arată această hartă, hai să spunem, acum un an?

— Mult mai săracă în stegulețe, împrejurare datorată neînțetatei campanii de defăima-

re dirijată de sus împotriva noastră. Derulînd filmul istoriei îndărăt, să nu uităm că la alegerile din anul 1946, 80 la sută din populația țării a votat pentru P.N.Ț. Aceste voturi au fost însă transferate de coziile de topor ale Armatei Roșii — nomenclatura de pe atunci — la blocul Partidelor Democratice din care făceau parte P.N.Ț. — ramura Anton Alecsandrescu, creată în scop de diversione, Frontul Plugarilor, P.C.R. și MADOSZ. Dar pentru că România a fost jertfită, pe blestemul altar de la Yalta, Satanei Roșii de la Moscova, au ieșit „învîgători” comunisti despre care, în țară, nu mai auzise nimeni. Tancurile au înfrînt voturile. Neavînd acum tancuri, degrabă înecopita în pijama putere fesenistă ne-a torpilat cu televiziunea, pe care și-au aservit-o complet intereselor lor. Pijama a devenit armură care, acum, înainte de alegerile locale începe să se destrame în bucăți și lumea vede, în loc de cavalerul din poveste, doar o sperietoare ridicolă. Viața, adevărul și istoria se răzbuună. Cine a hulit și a rostit neadevăruri despre președintele nostru Corneliu Coposu a ajuns să fie hulit.

— Dacă v-ar cere cineva să zugrăviți un tablou despre domnul Corneliu Coposu, cum ați face-o?

— Exact așa cum a fost și este viața sa în realitate: de bun român, de mare democrat și neclintit martir. Născut la 20 mai (interesantă coincidență cu ziua bătăliei între ochi și transdăfir!) 1916, la Babota, județul Sălaj, tînarul transilvănean absolvă Facultatea de Drept din Cluj. Lucrează apoi ca ziarist la publicațiile „Patria” și „România Nouă”, precum și în presa democratică a vremii.

În anul 1934 aderă la Partidul

Național Țărănesc și apoi devine președintele Uniunii Studenților Democrați și șef de cabinet la Președinția Consiliului de Miniștri. În anul 1937 el devine secretar general adjunct al P.N.Ț. Sălaj și apoi secretar general adjunct al P.N.Ț. Trebuie să știți că dl. Coposu, fiind un mare democrat și opunîndu-se nu numai comunismului, dar și oricărui totalitarism, a fost arestat pentru curajul de a se fi împotrivit regelui dictator Carol al II-lea, fiind acuzat de lezmaiestate. Abia a scăpat de rege, că au venit comunistii care l-au arestat prin violarea sediului P.N.Ț. (parcă a mai violat cineva sediul P.N.Ț., nu demult?). Fruntașul politic ardelean a fost condamnat și a zăcut 17 ani în închisoare, din care 8 ani în izolare completă și severă în celulă, supus unuiregim de exterminare fizică. Numai voința puternică de a supraviețui și a îndeplini testa-

mentul lui Iuliu Maniu și credința în bunul Dumnezeu l-au salvat.

A suportat apoi 2 ani de domiciliu obligatoriu în Bărăgan și i s-a răscolit casa în 27 de percheziții. Mijloace de trai: fără avere, ca și năntășul său Iuliu Maniu care a uimit București prin austeritatea moravurilor sale în fața căpătușilor politici. Reîntors din surghiun în Capitală, dl. Coposu s-a angajat (deși avea studii juridice, i s-a interzis să practice meseria) ca normator la I.C.M. pînă la pensionarea sa din anul 1976. Pentru munca sa a fost răsplătit cu o pensie de 2 442 lei. Remarcă: nar a părăsit niciodată țara în ultimii 50 de ani!

A suportat cu stoicism și cu credință în marea dreptate a lui Dumnezeu care l-a scăpat din temnița roșie că adevărul va ieși, înocet, dar sigur, la suprafață. Și acest adevăr a ieșit și în Bihor, fluturînd stegulețele tricolore aproape pe mai tot întinsul județului. Oamenii nu se mai lasă păcăliți de două ori. La ora cînd multe partide se dezintegrează, inclusiv F.S.N.-ul, al nostru se întărește tot mai mult.

— În ce sens se întărește, domnule Bădiceanu?

— În sens numeric, teritorial și al vîrstei. Tot mai mulți tineri și oameni maturi, de valoare, se înscriu în partid. În sens teritorial: spre izvoarele Crișului Repede am întins șiragul nostru de steaguri tricolore de la municipiul Oradea, unde avem cea mai numeroasă orga-

nizație, spre Remeteș și Bulz, prin Săcădat, Tileagd, Tețchea, Borod, Măgești, Bratoa, Vadu Crișului. Nordul Bihorului flutură stindardele noastre la Marghita, Săcuieni, Diosig, Sălărd, Brusturi, Sirbi, Spinaș, Chișlaz, Poștești, Boge, Chiraleu, Ciuhod.

În jurul Oradei am întins rețeaua noastră la Sintandrei, Crișu de Criș, Sinmartin, Nojorid, Ineu. Sudul județului are organizații P.N.Ț.-c.d. la Beiuș, Salonta, Stei, Nucet, Vașcău, Ciomănești, Mădăraș, Avram Iancu, Cefa, Tinca, Petid, Suplacu de Tinca, Căpîlna, Urviș de Beiuș, Hădișelu de Sus, Cărușele, Tulcea, Cărsăuș, Cociuba Mare, Lăzăreni, Ceica, Pomezeu, Roșia, Pocola, Tărnăia, Uileacu de Beiuș, Răbăgan. (În-tervine în discuție secretarul care afirmă că nu le-am spus pe toate și că am uitat citeva.)

Sintem cel mai serios, organizat și unit partid din România și numai cu CHEIA noastră se poate deschide ușa spre Europa!

— Vă rog să fiți mai explicit, domnule președinte.

— Vreau să spun că simbolul nostru electoral este CHEIA — însemnul alianței politice CONVENȚIA DEMOCRATICĂ alcătuită aici, în Bihor, din următoarele partide: P.N.Ț.-c.d., P.N.L., P.A.C. și P.S.D.R.

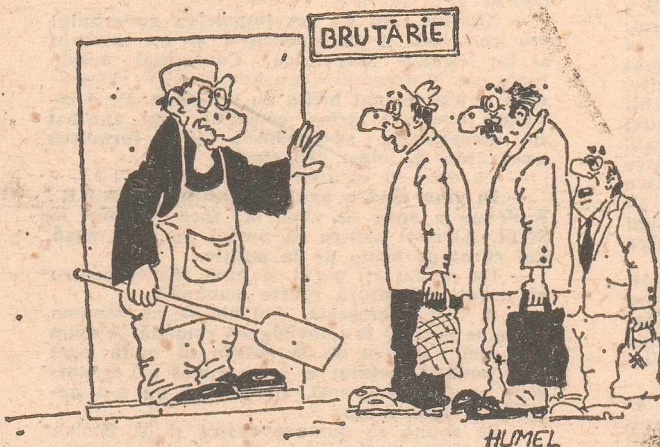
— Unde se bat doi, se spune că al treilea câștigă. Dacă românii din Oradea sînt împărțiți între Convenția Democratică și alte partide, nu va câștiga oare U.D.M.R.-ul postul de primar pentru Oradea?

— Problema alianțelor și sciziunilor este deschisă și chiar în acest moment nu se poate ghici limpede în ce sens de unire ori dezbinare vor evolua partidele. Pînă la alegeri partidele își pot stabili singure ori împreună strategiile. Nu sînt excluse, bineînțeles, orgoliile și exagerările meritelor, de o parte și de alta. Fiecare partid nutrește în secret speranța că din rîndurile sale va ieși noul primar al Oradei sau că din rîndurile sale vor fi cei mai mulți consilieri. Această speranță ne stimulează în actuala campanie electorală.

— Credeți că vom avea comune bihorene cu primari țărâniști?

— Sînt absolut sigur de asta. Și îndrăznesc să spun, poate chiar orășe. Dar — iertați-mă — nu pot să le dezvălui. Putea actuală — deși rănită de moarte! — nu trebuie să știe — deocamdată! — de unde-i vor veni loviturile. Ceasul dreptății se apropie!

PAȘCU BALACI

— Din motive de eficiență, de azi vom coace doar reforme!

Să alegem, frate,

Va avea Oradea primar ungur?

Iată o întrebare des repetată pe străzile și în cafenelele Oradei, acum, în preajma alegerilor locale, stîmînd revendicări minoritare, minil naționaliste, patimi de ambele părți, controverse nesfîrșite și pronosticuri politice din cele mai năstrușnice.

Care este situația concurenților în momentul de față? În conformitate cu Legea nr. 70/26 noiembrie 1991, privind alegerile locale, la o populație de peste 200 000 locuitori, pentru municipiul Oradea s-au stabilit 132 de secții de votare și o circumscripție electorală în care vor fi aleși 31 de consilieri și un primar.

Pînă la data de 10 ianuarie a.c., inclusiv, pentru rîvnita funcție de primar s-au depus 9 liste cu candidați și 2 propuneri de candidați independenți. După spargerea F.S.N.-ului în bucăți iliesco-românești, cea de-a doua formațiune politică — U.D.M.R. — filiala Oradea — a fost și prima care s-a înregistrat la comisia electorală municipală condusă de dl. judecător

Corneliu Bandici. Candidatul U.D.M.R. Bihor e „tare”: domnul director al liceului maghiar „Ady Endre” — profesorul de filosofie Janko Szep Sandor. A urmat la înregistrare Mișcarea Ecologistă — avîndu-l drept candidat pe profesorul de biologie Sabin Burcă.

Urmează P.U.N.R. cu ing. Mircea Mancea, P.S.D. Tradițional cu ing. Liviu Tincău, Partidul Dreptății Sociale (Noua Democrație) cu ing. Ciornei Teodor Mihai, F.S.N. cu ing. Filip Petru, actualul primar al Oradei, F.S.N. — Social Democrat cu dr. Bara Vasile, Partidul Liberal cu dr. Petru Crișan.

Singura formațiune politică redutabilă, în stare să concureze U.D.M.R. Bihor, este Convenția Democratică, alcătuită din următoarele partide: P.N.Ț.-c.d., P.N.L., P.A.C. și P.S.D.R. Mai urmează doi candidați independenți — dr. Roșca Petru Marius și ing. Hircă Florian, directorul Societății comerciale de transport local.

Candidatul propus de Convenția Democratică Bihor este domnul dr. Mircea Neșu.

Întrucît cei doi candidați independenți (după pașania altor independenți de la 20 mai 1990) nu credem că au șanse de reușită, opînm că lupta se va da între U.D.M.R., Convenția Democratică, P.U.N.R. și F.S.N.

Se crede că în situația absenteismului românilor din Oradea se poate ajunge la situația ca

51 la sută din voturile exprimate de alegători să dea cîștig de cauză directorului de la liceul maghiar pentru jîltul de primar al Oradei.

În situația că românii orădeni vor vota masiv, U.D.M.R.-ul din localitate nu va ajunge la cuantumul necesar, fiind necesar un al doilea tur de scrutin care va lămurii definitiv cine va fi cîștigătorul cursei electorale orădene.

PAȘCU BALACI

F.S.N.-ul și-a început manevrele electorale

Dl. Adrian Staicu, vicepreședinte al Ligii Naționale a Luptătorilor din Decembrie '89 (L.N.L.D.), și-a depus candidatura pentru postul de primar al sectorului 5 din capitală. Cîm trebuia să anexeze și un număr de adiezuini de „1 la sută din numărul total al alegătorilor înscrși în liste, dar nu mai puțin de 150” (Legea nr. 70/91), și ele trebuind să fie definitivitate cum aceste liste nu existau —

pînă în data de 10.01.92, după încheierea recensămîntului (H.G. nr. 824/12.12.91) —, omul s-a mulțumit, socotind că-i sînt suficiente, cu 152 de adiezuini, zicîndu-și că-i O.K.

Nu tocmai O.K. a fost cînd și-a prezentat actele candidaturii pentru listele independenților, într-o mapă cu antetul L.N.L.D., căci cei de la Comisia electorală de sector, dînd cu ochii de o asemenea siglă „destabilizatoare”, l-au anunțat destul de repejor că i-a fost respinsă candidatura. Motivul? „Nu întruniți 1 la sută din numărul total de alegători!”

Păi care este acel număr total, tovarăși, că doar recensămîntul nu s-a terminat, de liste, ce să mai vorbim?! Iar dacă știți vreo cifră aproximativă, rămasă de pe vremea campaniei glorioase de la 20 mai, de ce nu v-ați făcut datoria să vă informați candidații?

Deși d-lui Staicu i-au dat dreptate, privind situația în speță, mai mulți judecători, consilieri prezidențiali și guvernamentali și parlamentari (juriști de profesie) — pe care dînsul i-a consultat —, cei în drept au continuat să-și scuture umerii teatral, a neputință și compasiune, deși dreptatea nu de așa ceva are nevoie.

Stavilă rozacee, de netrecut, s-a dovedit a fi președintele Judecătoresc sectorului 5, dl. Caramihai, al cărui nume ne-ar fi scăpat, dacă nu ar fi fost soțul unei nepoate de „os domnesc”,

indoliată sărăcuța, în chiar 25 decembrie 1989, stavilă care a scuturat tenace din cap, în semn că nu.

După trei zile de consens compasional și circăresc, dl. Staicu s-a împăcat cu gîndul, în sensul că: „Plec oriunde, cer azil politic oriunde în lume, chiar și în Botswana! În România nu mai este de trăit!”

Chiar așa veste să cîștigați, d-le Iliescu, cu 3—0, prin neprezentare?! Pînă și dl. Topescu v-ar putea spune că este mare, mare rușine, mîi dragă!

PAUL VINICIUS

Legile electorale șchioapătă și tușesc măgărește

Frumoasă treabă să faci legi și să dai hotăriri, mai ales cînd e în doru' leii! Căci cam așa se petrec lucrurile în originala noastră democrație...

Cînd pășește Dumnezeu pe lângă boi?

Interviu cu domnul Mircea Simion, primarul orașului Pucioasa

— Care ar fi, în viziunea dumneavoastră, portretul-robot al primarului ideal?

— Nu există primari ideali, și de aceea efortul pentru a schița un asemenea portret-robot ar fi inutil. Se poate vorbi însă de primari buni sau chiar foarte buni. Mă străduiesc și eu să fiu dintre aceștia.

— În cazul acesta, ce înseamnă un primar bun?

— Unul care, mai întâi de toate, nu face politică. Da, nu-i nimic de mirare aici, din orice partid ar proveni el, primarul trebuie să fie, avînd în vedere atribuțiile ce-i revin, nu politician, ci gospodar. Să știe să facă bine toate treburile, să fie bun administrator, să fie răbdător, bătaios, dar în același timp înarmat cu mult tact și răbdare. Să țină la comuna sau la urbea lui. Să cunoască oamenii, să știe să-i aprecieze, să facă diferența dintre ei. Să nu lase lucrul de azi pe mâine. Să ducă localitatea la prosperitate ceea ce se poate face numai prin multă muncă din partea cetățenilor. Firește, ținînd cont și de împrejurările politice de toți factorii care ne influențează situația, viața.

— Se muncește mult în Pucioasa?

— Cam la fel ca în întreaga țară.

— Adică?

— Nu aști cît ar trebui. Legat de aceasta, aș observa că printre greșelile săvîrșite la noi după revoluție a fost și trecerea la săptămîna de lucru de 5 zile. Nu eram pregătiți pentru asta. De altfel, nici în Occident săptămîna de lucru de 5 zile nu e generalizată. În Italia, de exemplu, se lucrează 6 zile pe săptămîna.

— Credeți că ar fi bine să ne întoarcem și noi la 6 zile lucrătoare pe săptămîna?

— Nu. Acum, cînd am apucat să introducem SRL în cursul

întregului an, să rămînă așa. Cu condiția însă ca în 5 zile să se muncească nu cît în 6, ci cît în 7 zile. Numai așa vom putea să ieșim la liman.

— Apropo de greșelile de după revoluție. Mai cunoașteți și altele?

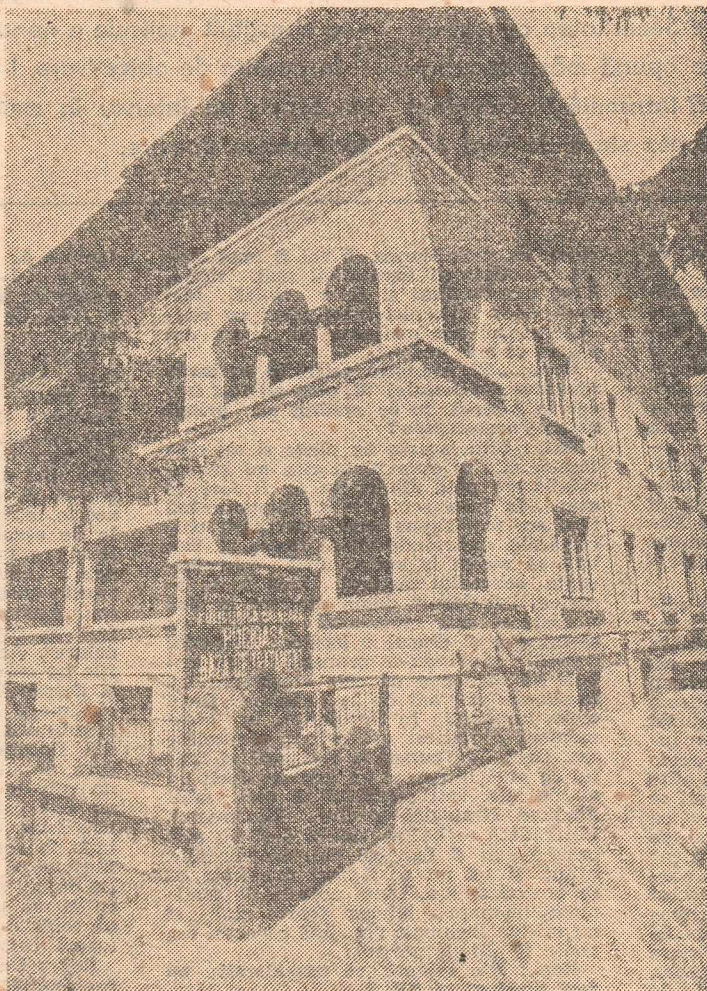
— Sunt multe. Ele au fost relevate de politicieni și de presă. Eu am să mă mai refer doar la una, de ordin să zicem, tehnic. În multe unități economice, mai ales în industrie dar nu numai acolo, colectivele de lucrători au schimbat conducerea, punîndu-i în frunte pe cei pe care-i simpatizau ei. Or, pentru dirijarea treburilor în economie există un singur criteriu: competența profesională. Orice alt procedeu nu poate duce decît la eșec. Și cu toate că aceste înlocuiri „revoluționare” s-au petrecut de mult, iar între timp unele din ele au fost corectate, pagubele au fost imense iar urmările negative se resimt și acum.

— Încotro merge Pucioasa, care sunt perspectivele ei, șan-

sele ei? Pe ce poate miza un primar al acestui oraș?

— Deocamdată, ne aflăm în-

re, situația Pucioasei seamănă cu situația tuturor localităților din țară. Urmează însă factorii

tr-o etapă de reasezare a apelor în albiile lor adevărate. Se face foarte greu, cu dureri, cu chinuri. Din acest punct de vede-

specifici. Aici, s-ar putea spune că nu stăm prea rău. Noi n-am avut giganti industriali cu care să nu știm ce să facem

acum. Întreprinderile noastre, din domeniul industriei ușoare și alimentare, produc bunuri care se vînd. Pomicultura și creșterea animalelor sunt, iarăși, surse importante de cîștigare a traiului. Însă, deosebit de acestea și de altele pe care nu le-am mai menționat, vrem să redăm Pucioasei rangul și strălucirea pe care le-a avut pînă la război ca stațiune de odihnă și de tratament. Bătălia va fi dură, însă avem toate șansele s-o cîștigăm.

— Aveți încredere în locuitorii Pucioasei?

— Mă împac bine cu ei, ne ajutam unii pe alții. Desigur, mai sunt probleme, dificultăți. Ne străduim să le rezolvăm împreună. Ici-colo s-au mai ivit și situații cum ar fi: pietriș de la unele reparații rămas cîva timp neridicat, un tec de la iluminatul public arzînd în miezul zilei, un robinet care curge etc. Cei ce le-au observat au dat vina pe primar, că de ce n-a stins el becul etc. Aceasta îmi aduce aminte de o întâmplare petrecută cu vreo doi ani în urmă (din fericire, nu la noi, ci în alt județ). Venise un grup de străini cu ajutoare și au ajuns la niște blocuri amărîte, cu locatari nevoiași. Printre case, mai multe grămezi de moloz. Au întrebat străinii: „ce-i cu gunoiul acesta?” — L-au lăsat constructorii, e de cînd ne-am mutat. — Și cînd v-ați mutat? — Acum 10 ani. Da, stătuseră zece ani cu gunoiul lîngă ușă, așteptînd să vină alții să-l ridice, în loc să pună ei mina pe roabe și pe lopeți. Să ne ferim ca de foc să facem așa. Oamenii trebuie să se ajute în primul rînd singuri, muncind foarte mult, gospodărindu-se. Mulțumirea cea mai mare a unui primar este să gospodărească cu oameni gospodari și cu rivină mare către muncă. Abia atunci Dumnezeu coboară din ceruri și pășește alături de oameni pe lîngă boi.

— Domnule primar, în calitate de candidat pentru un nou mandat, cu ce sentimente așteptați data alegerilor locale?

— Cu sentimentul că voi cîștiga, firește. Fiindcă, repet, am mare încredere în capacitatea de discernămint a locuitorilor Pucioasei.

ION D. GOIA

veseli noi pornim!

Astfel, Art. 34, alin. 2, din Legea nr. 70/91, privind alegerile locale, stipulează: „Pentru funcția de primar, candidații independenți să fie susținuți de minimum 1 la sută din numărul total al alegătorilor înscrși în liste pentru circumscripția pentru care candidează, dar, nu mai puțin de 150”. Care 150 și care 1 la sută, cînd candidații au trebuit — respectînd termenul legal — să își depună candidaturile înainte de a se fi terminat recensămîntul, deci fără a cunoaște care o fi să fie numărul total al alegătorilor înscrși? De aici, posibilitatea oficialilor de la „20 mai” (nu, nu de la Revoluție!), de a înscrie sau nu, pe cine vor și pe cine nu vor ei.

Ca lucrurile să fie și mai „cable” (adică, mai în ceață), nici Hotărîrea Guvernamentală nr. 324/12 decembrie '91 nu se lasă mai prejos:

— Pînă, cel mai tîrziu, 19.01.1992, primăriile sînt obligate să comunice numărul alegătorilor la Comisia electorală de circumscripție;

— Candidații trebuie să-și prezinte candidaturile pînă în ziua de 9.01.1992”.

Logica și temeinicia acestor înscrisuri cu putere de lege aduce cu un fel de asană vogină, cînd laba piciorului stîng îți este întepînată în oracul drept al pantalonului.

În asemenea originale condiții, ne putem permite să dăm

și noi un citat, cu alură de lege: „Curat murdar, coane Ionică!”.

Pentru conformitate,

PAUL VINICIUS

90 de minute de campanie antielectorală

Perfect neutru după ce a sîezut un an și mai bine la naftalină, dl. Victor Teodoru, figură marcantă a propagandei „Actualităților”, a reapărut în sfîrșit pe micul ecran, prezidînd Studioul electoral, în timp ce predecesorul lui, cîrionatul Serafim, a fost împlins mai după miezul nopții, la „Viața spirituală” (promovat probabil pe bază de nume). Tip salon, deși e-n groapa cu lei, domnul Victor suride imparțial ca românul nostru — în dreapta și-n stînga la fiecare fix 3 minute și nimeni nu se supără, chiar de-i rămîne fraza-n aer. Ce apucă practic să ne spună candidații în cele 3 minute? Nu mare lucru, veți vedea:

Frontul Democrat Român din Timișoara: „Sîntem un partid

de centru-centru și participăm în alegeri singuri-singuri”. Domnul care a spus asta a dat apoi cuvîntul unui domn avocat care, fiind și peltic și-n criză de timp, nu prea a putut fi înțeles.

Un candidat independent din Timișoara: Ne-a spus că se consideră bun pentru funcția de primar deoarece e deja familiarizat cu problemele primăriei, actualmente fiind vice-primar, dar mai ales pentru că în calitate de inginer constructor, și-a adus aportul la tot ce s-a construit, bun sau rău, în Timișoara în ultimii 23 de ani.

El a zis-o, nu l-a pus nimeni! **Candidatul F.S.N. de Arad:** „Ca deputat al F.S.N. în parlament, ne-am străduit după măsurile și priceperea noastră”. Restul discursului, pînă la 3 minute, a fost o descriere idilică a primăriei, în care trebuie să se renunțe la umilințele inutile (păstrîndu-se numai cele utile?) la care e supus cetățeanul.

Romii: Trei feciori sprînce-nați, pictor peste picior așezați, tustrei cu hirtii înarmați. Unul ne-a rupt gura. „Îmi propun, dacă voi fi ales consilier la sectorul I, să repar drumurile. Sînt sofer dă meserie și știu ce greutate înțeleg soferii”.

Păi, domnule, dacă-i așa, să-și ia primării și cite un consilier gunoier. E mare nevoie de ei!

Partidul Republican: Lată pe ce se bazează domnii Susanu și Coboroi în propaganda lor,

în esență, pe ce n-a făcut: „Partidul nostru n-a strigat „moarte” nimănui, n-a spus nici „jos X”, nici „sus Y”. Dacă n-a strigat, atunci ce-a făcut, că și Partidul Democrat Agrar se laudă că n-a strigat, dar ăla-i cîcă pe cîmp, „pe ogoare”, cum zicea cu chef dl. Victor Surdu odată?

Partidul Revoluției Creștin Democrat: Cînd dl. Fluieraș a anunțat că „golani! Pieței Universității vor reveni în arenă”, dl. Teodoru a cam sfecit-o, s-a văzut după oftat, dar tot a mulțumit frumos vorbitorului. De, misia-i misie!

P.S.D. Constantin Titel Petrescu: Cititorul desemnat de distinsul partid pronunța, cred, trei cuvinte pe secundă. Dar tot s-a înțeles că onorabilul este împotriva capitalismului barbar și că va lupta „pentru eradicarea cerșetoriei de stradă și a prostituției”. Tămăc, atunci, pudic, amfitrionul i-a tăiat-o.

P.S.D.T.: Întîi a luat cuvîntul dl. Lucian Cornescu în persoană, care l-a cam luat în balon pe cel care evoluaseră pînă atunci, a prezentat apoi un membru al partidului, care, după ce s-a lansat și el în mărșete teorii, a sfîrșit prin a prezenta candidatul partidului la funcția de primar. Dar acesta n-a mai apucat să-și expună platforma, că s-a și auzit inecorabilul: „Mulțumim, timpul dumneavoastră a expirat”!

VALERIA DORNEANU

Securitatea candidează ca independentă

Fostul securist al Întreprinderii Mecanică Fină Sinaia, unul din tortionarii notorii de prin partea locului, tov. Răzvan Ioan, pe care nici măcar SRI-ul — unde a lucrat o vreme — nu a îndrăznit să îl păstreze în rîndurile lui, s-a hotărît să candideze la actualele alegeri locale pentru funcția de primar al orașului Sinaia, ca independent. Pe listele afișate la primărie, tovarășul apare ca jurist pensionar. Te pomenești că adeziunile pe care le-a „cules” în sprijinul candidaturii sale provin de la cîțiva „imaculați”, ale căror fișe personale se găsesc în cartoteca proprie a fostului „jurist”! (P.V.).

Există primejdia ca S.R.I. să devină o nouă Securitate!

Interviu cu domnul colonel Marin Iancu

Trecerea în rezervă a dlui colonel Marin Iancu, din cadrul Direcției „Relații cu publicul” a Serviciului Român de Informații, a suscitat discuții aprinse. Biografia acestui om, care a fost condamnat la 6 ani închisoare de către Securitatea cEAUȘISTĂ, pentru că a îndrăznit să se opună măsurilor draconice ale dictatorului și să transmită în Occident materiale cuprinzând adevărata stare de fapt din

România Roșie, unul dintre cei ce s-au aflat pe baricadele Revoluției din decembrie '89 — evenimente în cursul cărora și-a pierdut una dintre cele două fiice, împușcată în cap, în fața Sălii Dalles — a constituit motivele a nenumărate speculații.

În dorința de obiectivare, i-am solicitat dlui Marin Iancu un interviu în exclusivitate pentru cititorii revistei noastre.

Reporter : Ce funcții și ce locuri de muncă ati avut după Revoluție?

Marin Iancu : După Revoluție, am rămas în Front. Era prima platformă care s-a format. Eu am fost repartizat în Comandamentul pentru Aproximare și Ajutoare, cu sediul la Ministerul Comerțului Interior. Aici am funcționat ca reprezentant al Frontului, până în martie '90, începutul lui aprilie. În acest timp ne-a vizitat țara Joseph Vovame — raportorul O.N.U. pentru respectarea drepturilor omului în România —, care, probabil, mă cunoștea. Datorită intervenției sale la C.F.S.N. am fost rechemat la Ministerul de Interne, prin grija fostului ministru Chitac, căruia, în ce mă privește, îi sunt foarte recunoscător.

În continuare am fost reactivat ca ofițer de poliție, începând cu data de 9 februarie — dar eu am continuat să rămân la Front, până în martie — pentru că, după reactivare, nu mi-au găsit niciun vreu loc sau funcție. Nu-mi dădeam seama ce se întâmplă, de tot eram purtat dintr-o parte în alta. În orice caz, se întâmpla ceva, undeva. În culise, acolo unde eu n-aveam acces. Acum, după atita timp, am reușit să îmi explic de ce mi se opunea o oarecare rezistență... Pe vremea aceea însă, intrigat de ceea ce mi se întâmpla, m-am dus la ziarul „Dreptatea” și am dat o relatare privind situația confuză în care mă aflam. Nici după acest apel disperat nu a survenit vreo schimbare. Probabil, cineva, în mod premeditat, mă „păstra” pentru o anumită stare de lucruri. La un moment dat, într-una din zile am fost interceptat telefonic de fostul general Stan, de la S.R.I. care, în acea vreme funcționa consilier în cadrul Frontului. Mi-a spus că are nevoie de mine întrucât se înființează un Serviciu Român de Informații. Sigur, în situația în care eram refuzat de către Poliție, am acceptat. N-am intuit de la început că și aici voi fi acea „poză” cu care trebuie să se iasă în față... Așa m-am trezit în S.R.I. la început, primit cu brațele des-

chise, cu promisiunea că voi fi unul dintre conducătorii instituției, mai târziu, fiind marginalizat și chiar izolat. Mai mult decât atât, nici întrevăderi cu conducerea nu am mai avut și mi-am dat seama că sint nedorit...

Rep. : „Și, ajungem astfel în perioada ajunului Crăciunului '91, când ati fost trecut în rezervă. În ce condiții ati primit această comunicare?”

M.I. : Știu, soarta nu alege și nu cîntărește. Ca și cum toate cite mi se întâmplaseră pînă atunci nu ar fi fost de ajuns, în luna septembrie, simtindu-mă rău, am fost supus unei intervenții chirurgicale, extirpându-mi-se fierea. A trebuit să rămân în spital, apoi convalescenta, concediul medical. După toate acestea, „distinsul” domn director al S.R.I. a găsit că este momentul prielnic ca să-mi dea și dînsul o lovitură. „Ca-ntr-o oameni”, gîndindu-se probabil că tot trebuie să mă ocup de cele creștinești (se împlineau doi ani de la moartea fiicei mele, împușcată în Revoluție). În acest moment complicat am primit comunicarea. Dacă mai puneti la socoteală și faptul că pînă la pensie nu mai am decît un an de zile, veți „aprecia” și mai mult gîndirea strategică a dlui Măgureanu. Chiar dacă — hai să zicem, deși nu este cazul — as fi fost cel mai incompetent ofițer, și tot nu ar fi fost omeneste să se procedeze așa. Lipsa aceasta de sentiment uman m-a intrigat foarte mult și nu mi-am închipuit vreodată că acest om poate fi atât de perfid...

Rep. : Dle colonel, vă considerați un fost dizident al S.R.I.?

M.I. : Pentru a mă considera dizident în S.R.I. trebuia să fi acceptat ceva, cumva, undeva. Or, eu, de la bun început, în cadrul singurei întrevăderi pe care am avut-o cu dl director Măgureanu, mi-am expus părerea și am cerut „aerisirea” acestui aparat, nu am fost de acord nici cu metodele de muncă, nici cu preocupările — în special — promovate. Astfel încît, mă puteți considera dizident încă

înainte de a lucra în S.R.I.

Rep. : S-au emis în presa noastră nenumărate acuze privind funcția politică a S.R.I. Ce ne-ați putea spune în acest sens?

M.I. : Singurul lucru pe care îl pot face este să mă asociez acestor acuze, ele fiind reale. Mai mult decât atât. Personal, mă simt și la ora actuală supravegheat, ascultat și filat. Filat — așa cum se spune —, filaj la vedere, fără nici o perdea. De altfel, nu este un secret, dl. director mi-a făcut cunoscute aceste întreprinderi, chiar prin documente de ascultare, ulterior transcrise. Mi-le-a prezentat în față. A spus că e un gest... „cavaleresc” acesta, față de perioada anterioară, cînd nu mi le prezentau. Atunci, îmi spuneau numai că „ai fost în cutare loc”, „te-ai întîlnit cu cutare”. Acum, mi-au spus și de scrisorile pe care le-am primit din străinătate, și despre telefoane, că „întrețin relații”, că „merge la organizații” (dl. M.I. fiind membru al Ligii Naționale a Luptătorilor din Decembrie '89 — n.n.), lucruri pe care, de altfel, nici nu le-am ascuns, dar nu știu de ce le tot verifică... Pentru că nu asta este menirea S.R.I. L-am întrebat chiar, dacă are vreo rețineră cumva față de sentimentul meu patriotic. Mi-a răspuns că nu are. Atunci, de ce o face? De ce îmi prezintă aceste dovezi? Numai ca să mă intimidizeze? Astfel, se pare că se reînstaurează din nou acea stare de teamă caracteristică perioadei cEAUȘISTE.

Rep. : Ce ne-ați putea dezvălui despre eventualele curențe de organizare ale S.R.I.?

M.I. : Chiar dacă nu mai lucrez acolo, nu am dreptul să fac publice astfel de aspecte, avînd în vedere structura militară a instituției, însă, v-aș putea spune că, la ora actuală, această structură nu este corespunzătoare și nu îndeplinește acele sarcini pentru care a fost creată instituția. Personal, aș desființa o complet și aș organiza-o după trei direcții

principale: 1. Informații; 2. lupta împotriva terorismului; și 3. lupta împotriva drogurilor și traficului de arme.

Iar acolo unde apar situații care impun supravegherea unor persoane, să fie respectate normele legale. Astfel ca ascultările, supraveghele și filările să se facă numai cu aprobarea Procuraturii, fiindcă, la ora actuală, se pare că nu se procedează așa.

Rep. : Ce părere aveți despre dl Virgil Măgureanu?

M.I. : Despre dl Virgil Măgureanu, ea om, mi-am schimbat total părerea. Am avut inițial o părere bună. De altfel, dînsul este un intelectual, aș spune, desăvîrșit. Însă una este să fii intelectual desăvîrșit, și alta să ai calitatea de a fi conducătorul S.R.I.... În această funcție nu cred că poate sta nici dînsul, nici locțiitorul său, la conducerea acestei instituții, deosebit de importante pentru țară, pentru popor, pentru societate, atita vreme cît dînsii au doctrina unui partid, doctrină care și-a pus amprenta în timp, pe viață. Dacă vreți, li s-a format un reflex, aproape biologic. Un om care poartă în interiorul său sechelele Academiei „Ștefan Gheorghiu” — care știm ce a însemnat pentru țara noastră —, nu îl putem așeza într-o funcție de conducere, cu atît mai puțin în virful piramidei S.R.I.

Cred că aici se află una dintre marile erori ale Parlamentului nostru. Și profit de această ocazie pentru a face să mi se audă acest strigăt pînă în Parlament, cît nu este prea tîrziu, ca să fie remediată această stare de fapt, prin înlăturarea Academiei „Ștefan Gheorghiu”, mutată de la statuia Leul, în strada Povernei...

Rep. : Dl Măgureanu a afirmat în septembrie 1991 că va renunța la serviciile unor persoane compromise și că instituția pe care o conduce se arată dispusă să ajute la organizarea, sub auspiciu democratic, a alegerilor locale, furnizînd — la cererea diferitelor formațiuni politice — documente care să ateste incompatibilitatea unor candidați cu funcțiile pentru care sint propuși. De asemenea, că S.R.I. se află în posesia unor liste-document senzaționale, în legătură cu procesul ce trebuia intentat Securității. Ce s-a realizat din toate aceste promisiuni?

M.I. : Scurt și concis: pînă în prezent, nimic.

Rep. : Există încă primejdia ca S.R.I. să devină un stat în stat, așa cum a fost Securitatea cEAUȘISTĂ?

M.I. : Nu numai că există, dar tendințele, la ora actuală, demonstrează într-adevăr, în mod practic, că acest lucru se urmărește. Mai mult decât atât: se cultivă aceleași metode, același stil, pentru a se păstra vechile structuri organizatorice și metodologice ale activității fostei Securități. Există chiar un foarte mare pericol din acest punct de vedere și, neîndoindu-ne, acolo se va ajunge dacă Parlamentul nu va interveni cît mai curînd.

Rep. : Dle Iancu, ce impresie vă creează realitatea românească, acum, la mai mult de doi ani de la Revoluție?

M.I. : Este crudă. Și e trist că după doi ani de zile nu am reușit să realizăm ceea ce se putea realiza, fiindcă nu se putea realiza totul dintr-o dată — trebuie să avem răbdare... Dar se puteau face mult mai multe lucruri și viața ar fi putut fi cu mult mai ușoară decît este în prezent.

PAUL VINICIUS ■

Procuratura se joacă de-a „baba-oarba”

Desincronizarea sistemelor și blocajele nu apar, în zilele noastre, numai în economie și finanțe. De ele nu sint scutite nici instituții din afara sferei respective, cum ar fi Procuratura sau Poliția. Și, uneori, rădăcinile acestor hiatusuri sint departe de a fi numai accidentale. Revenim, cu această ocazie, asupra unui caz despre care am mai scris. Dincolo de conținutul în sine de atunci al cazului („Afacerea «Parcul Eminescu» pe biroul ministrului”, referitor la niște construcții importante efectuate în centrul municipiului Galați) prezentat într-un număr anterior al revistei, sintem în măsură să vă expunem verdictul ministrului și, mai ales, ce s-a întîmplat de aici încolo.

■ Cum (nu) se execută o hotărîre a ministrului

În afacerea cu pricina (în care sint în joc vreo cinci milioane, dacă nu mai mult), răspunsul ministrului a fost favorabil sesizărilor Agenției pentru supravegherea și protecția mediului din Galați. Astfel, adresa nr. 72956 din 1 august 1991 prevede clar: „În urma constatărilor făcute de inspectorul Drăgan Alexandru privind modificările constructive ce se execută la pergola de 160 mp, din Parcul Eminescu, veți sesiza în scris Procuratura municipiului, precizîndu-se următoarele: „Atît închirierea spațiului cît și autorizarea executării lucrărilor de construcții, formalități aprobate de Pri-

măria Municipiului contravin Legii nr. 9/1973, art. 25, lit. c.

■ Urgențați această acțiune și ne informați în timp util (s.n.)

Iată că lanțul corupției (al slăbiciunilor sau al incompetenței) începe deja de la primăria municipală: cum a putut aceasta să dea aprobări și autorizații ce contravin flagrant legii? ! Agenția pentru supravegherea și protecția mediului (ASPM) trimite, în consecință, o notă către Procuratura Municipală, cu adresa nr. 924/20.08.1991, în spiritul hotărîrii ministrului. Procuratura municipală a replicat (verbal) prin intermediul ofițerului de serviciu, obligat să recepționeze adresa, că nu e de competența ei. ASPM-ul a consultat juristul propriu și a informat ministrul de situație. Acesta i-a îndrumat pe inspectorii mediului spre Procuratura Județeană. Cu adresa 1075/30 august 1991, Agenția trimite cazul spre rezolvare la Procuratura Județeană. Aceasta n-a răspuns în nici un fel. Inspectorii s-au deplasat la fața locului și acolo li s-a spus că Procuratura Județeană a trimis, cu adresa 2998/03.09.1991, cazul la Procuratura locală (la aceeași Procuratură Municipală, de la care se plecase inițial. Așa se închide cercul!). Să nu știe, în degringolada actuală a societății noastre, această instituție (putere în stat!) care îi sint competențele? Sau să fie vorba de cu totul alte motive; să le numim „influențele locale”?

Înclinăm să credem mai mult în a doua ipoteză. Altfel, ce rost ar avea acest absurd joc „de la Ana la Caiafa”?

■ „Dă-i afară, că-s beți” — sau opiniile unui maior de poliție

Pînă la urmă, resemnîndu-se și dînd dovadă de mult stoicism, Procuratura Municipală trimite cazul la Poliție, cu adresa 1495/06.09.'91. Poliția, la rîndul ei, îl „pasează” cu o altă adresă la Secția Economică, mai precis anume dlui căpitan Dima (adresa nr. 1945/14.09.'91). Pînă la data de 13 noiembrie (cînd „gestația” cazului ajunge pînă în luna a unsprezecea!), nu s-a întîmplat însă nimic. Erau în joc, totuși, niște milioane, nu? În disperare de cauză, cu autoritatea subminată, Agenția Protecției Mediului trimite o adresă cu nr. 1577/13.11.1991 către comandantul-șef al Poliției (a cărei copie o posedă la redacție, n.a.). Ce se întîmplă în urma acestui veritabil război al adreselor? Să reținem ceea ce se specifică în ultima „somație” a ASPM-ului către Poliție. Reproducem cu fidelitate: „Tergiversarea rezoluției ce trebuia dată viciază aplicarea legislației în vigoare și dă ocazia proliferării unor asemenea cazuri, în vederile noastre, foarte grave. Întrucît am depășit „epoca de aur” a relaționismelor și protecțiilor din umbră, nesoluționarea cazului „Capșa” ne poate prejudicia autoritatea ce ne-o exercităm — atît nouă cît și dumneavoastră — cu scopul înlăturării unor încălcări

flagrante ale legilor” (s.a.). Însă Poliția se pare că nu se sîchisește de „prejudicierea autorității ce și-o exercită”. Cît despre prejudicierea autorității altora — nici atît. Iar „epoca de aur” a relaționismelor” și „protecțiilor din umbră” credem că e departe de a fi depășită. Poliția s-a dovedit insensibilă și am putea să spunem chiar mai mult, refractară la un asemenea „rechizitoriu” la adresa ei. Dar — probabil că nu trebuie să ne mire — nici în urma ultimei sesizări nu s-a primit vreun răspuns. Nici măcar o explicație telefonică. Și atunci cînd ASPM-ul, prin intermediul dlui inspector-șef Tudosecu Gh. și al inspectorului de specialitate (I.A.) în probleme de urbanistică și edilitate, a mers la Poliție ca să constate cum stau lucrurile (și lucrurile stăteau!), acești doi reprezentanți ai Agenției Protecției Mediului, însărcinați de ministru cu urmărirea executării hotărîrii, au fost, pur și simplu, dați pe usă afară. Din ordinul șefului dlui căpitan Dima, maior Tudoran. „Dă-i, domnule, afară, că-s beți!” — ar fi sunat ordinul maiorului revoltat (nu știm dacă în sens camusian); asta cel puțin după mărturisirea inspectorilor de la Protecția Mediului. Și cînd te gîndești, spune inspectorul de specialitate, că în dimineața aceea nici măcar nu apucase să mînințe. Se duse la Poliție, ca „la analize” la Policlinică. De băut nici vorbă. Interesant e de unde au știut oamenii legii așa ceva. Să se fi inventat — și noi să nu știm — fiola capabilă să se înverzească prin telepatie?

MIHAIL GALĂȚANU ■

Din culisele K G B

După cum se știe, sarcina serviciilor de spionaj este aceea de a culege date secrete, ce nu pot fi obținute pe cale oficială. Coordonatele KGB au fost însă mai mari. Fosta centrală de spionaj dispunea în sinul ei de o organizație ultra-secretă cunoscută sub numele de „secția R”, de existența și activitatea căreia erau la curent numai anumite persoane, ea fiind adusă la cunoștința publicului prin dezvăluirile generalului Vitale Iurcenko, din KGB, fugit în SUA în anul 1985. „Secția R” avea drept scop culegerea de informații din toată lumea, inclusiv din URSS și era formată din agenți educați, culti, și cu o profesie de bază bine stabilită: ingineri, gazetari, economiști, diplomați, experți în finanțe și comerț. Ei erau înrolați în KGB, fără să-și abandoneze profesia pe care o practicau, instruirea desfășurându-se numai pe timpul nopții, în perioada concediului de odihnă sau a week-end-ului timp de un an. În unele situații erau recrutate și soțiile, pentru a forma cu soții lor un „cuplu perfect”. Această secție se pare că a fost creată și organizată de Evgheni Pitrovanov. Prin anii '30 el a intrat ca simplu agent în poliția secretă sovietică și a luat parte la „cercetarea” unora dintre milioanele de victime ale lui Stalin, organizând înscenări pentru cei ce erau incozi. Uneori, din orașul său, oameni nevinovați au fost răpiți și asasinați. Prin anii '50 a condus agenția KGB din Berlin. Dar, într-o bună zi, a părăsit „locul său de muncă” devenind președintele Camerei de Comerț a URSS. În această calitate a început să colinde o serie de țări vestice. Prețat, în Camera de Comerț au apărut foști funcționari ai KGB, așa zisii „scoși la pensie”. Apoi au început să se deschidă birouri, de fapt ale „secției R” la Viena, Zürich, București, Berlinul de Răsărit, Bruxelles, New Delhi, Lisabona, Varșovia și Milano, birouri ce au stabilit legături „comerciale” cu corespondenții lor din Franța, Anglia, Cehoslovacia, Finlanda etc.

Spionarea țărilor estice se făcea prin agenții „R” aflați la birourile din aceste țări. Tot ei au spionat și partidul comunist francez, activitate ce era interzisă cu desăvîrsire celor din KGB. În anul 1971 Marea Britanie și Belgia au expulzat 135 așa zisi diplomați, care de fapt făceau parte din KGB și GRU (serviciul de spionaj al armatei). În 1973, SUA și URSS au creat un „Consiliu economic”, cunoscut mai mult sub inițialele „USTEC”, cu birouri la New York și Moscova. În acest consiliu „Secția R” a jucat un rol important, obținând diverse informații de la ministere, bănci, industrii și chiar de la ambasadele sovietice, unde erau spionate mișcările personalului aflat în slujba KGB. Cu câțiva ani în urmă, la Tokio, s-a vorbit mult de dispariția misterioasă a lui Stanislav Levcenko, corespondent permanent în capitală niponă al revistei moscovite „Timpuri Noi”, ce este editată în nouă limbi. În urma cercetărilor poliției s-a stabilit că Levcenko, care era colonel în KGB, pe tot timpul cit a lărat în Japonia, s-a ocupat cu culegerea de date tehnice, informații ce erau transmise la Centru, unde funcționa o secție specială, ce se ocupa cu trierea datelor tehnologice. Acest Centru era cunoscut sub numele de „Comisia științei și industriei” (VPK), pe atunci condusă de generalul KGB Iuri Maslinov. Aici se urmăreau, în special, tehnologiile și realizările altor țări în materie aerospațială, nucleară, privitoare la avioane și submarine propulsate cu energie atomică, precum și ultimele realizări în extracția de țitei și cărbune. Nici agricultura nu era neglijată. „Comisia” avea agenții în toate capitalele țărilor dezvoltate industrial, iar personalul ei, încadrat în delegații oficiale, participa la toate congresele științifice din străinătate. Toate aceste date au fost dezvăluite de Stanislav Levcenko, după ce a cerut azil politic în SUA. La Paris, judecătorul de instrucție Alain Mombel a emis, în 1988, mandate de arestare împotriva a cinci persoane de

naționalitate franceză, care au livrat tehnologii strict secrete Uniunii Sovietice. Cercetările au fost efectuate de serviciul de contraspionaj francez numit „Direcția de supraveghere teritorială” (DST), care a stabilit existența unei rețele, ce se specializase în livrarea frauduloasă de tehnologii aflate sub „embargo” oficial, printre care cele fabricate la Marsilia, de sucursala uzinei germane „Rohde und Schwartz”. Șeful organizației era Julien Di Nardo, cetățean francez de origine italiană, de 43 de ani, industriaș bogat, reprezentant, în Franța, al firmei americane „Universal Testing Equipment” și director la „Rohde und Schwartz”, ambele producătoare de material electronic supersofisticat. În afară de Julien Di Nardo au mai

fost arestați Jérôme Despont, directorul societății de transporturi aeriene „Geravia”, Dominique Briot, adjunctul și ulterior succesorul lui Despont Gerard Obez, directorul serviciului de export al firmei „Rohde und Schwartz” și Jacques Guerin, inginer șef în aceeași uzină. Printre alte produse livrate în URSS a fost și adaptorul panoramic „EzP”, folosit la rachetele spațiale, produs esențial în „Războiul Stelelor”. Di Nardo făcuse în ultima vreme numeroase călătorii la Moscova, unde a intrat în legătură cu un colonel din „secția R”, care i-a pus la dispoziție o listă cuprinzând tehnologii necesare URSS. Industriașul a început, astfel, să expedieze aceste produse sub alte denumiri și să mituiască pe va-

meși. Pentru faptele comise cei vinovați au fost condamnați la cîte 6 ani închisoare. Pedepsă, se pare, ușoară, dar în Franța numai în timp de război asemenea fapte sînt sancționate cu 20 de ani închisoare. Tot la Paris, inginerul Pierre Bouediot, în vîrstă de 60 de ani, a fost condamnat și el la 5 ani închisoare pentru că a furnizat KGB-ului, timp de cîteva ani, secrete industriale privind componenții electronici fabricați de firma „Texas Instruments”. Interesant este faptul că inginerul nu a cerut și nici nu a primit bani de la KGB. Agenții acestuia s-au prezentat drept „atașați comerciali”, rugîndu-l să ajute firmele sovietice prin informații cu caracter tehnic. Naivul, care a căzut în plasa întinsă, a mărturisit la proces că voia doar să ajute puțin pe sovietici care, din punct de vedere tehnic, erau într-o mare întîrziere față de Occident. Azi KGB-ul a fost dizolvat. În locul lui au apărut trei noi organisme: „Serviciul central de informații”, „Serviciul inter-republican de securitate” și „Comitetul pentru paza frontierei de stat”. După o scurtă perioadă de funcționare, au fost dizolvate și acestea.

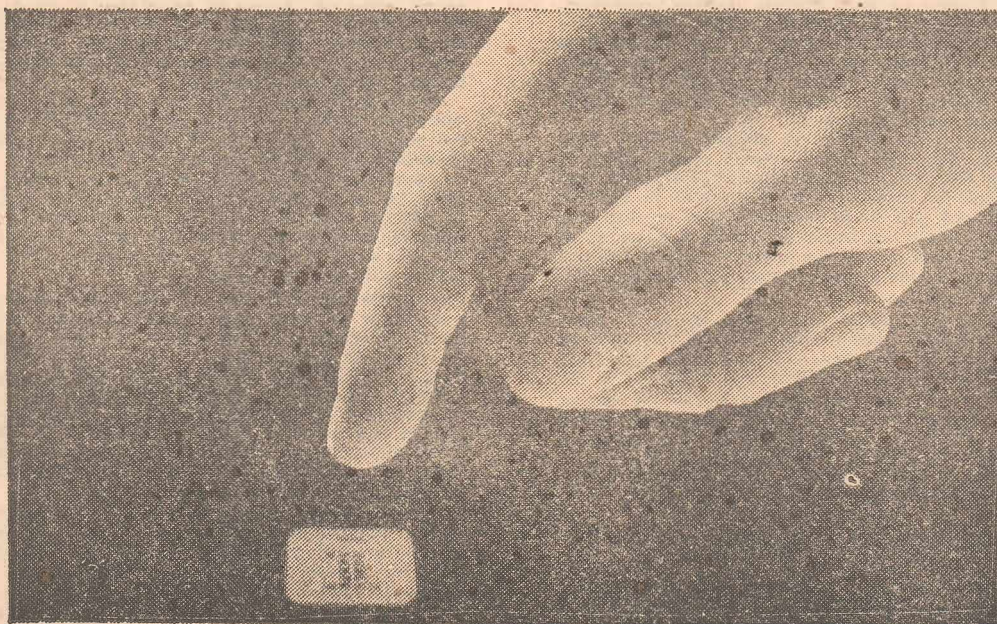
AUREL DIANU ■

Fotografii de AUREL DIANU ■

RANK XEROX™

RANK XEROX™

**For office equipment
supplies and service**

RANK XEROX

Reprezentanța pentru România
Complex Hotelier București —
Corp D. Telefon : 12 00 53 ;
Fax : 12 00 54.

AREXIM S.R.L.

Rank Xerox Authorized Dealer
București, Bd. Republicii nr.
64. Telefon : 14 81 25 ; Fax :
14 98 34.

ROMTEAM SOLUTION S.R.L.

Rank Xerox Authorized Dealer
București, Str. G-ral Berthelot
nr. 35. Telefon : 14 43 73 ; Fax :
15 33 36.

ESTICO S.R.L.

Rank Xerox Authorized Dealer
Brașov, Piața Teatrului nr. 2. Te-
lefon : 921/1 95 63, 921/1 90 52 ;
Fax : 921/5 02 64.

ALFASOFT S.R.L.

Rank Xerox Authorized Dealer
Zalău, Str. Tudor Vladimirescu
nr. 34. Telefon : 996/1 58 81.
Fax : 996/1 58 81.

GENERAL SERVICE S.A.

Rank Xerox Authorized Dealer
Bacău, Pasajul Revoluției nr. 8,
etaj 2. Telefon : 931/4 66 42.

FIBA IMPEX S.R.L.

Rank Xerox Authorized Dealer
Ploiești, Str. Maramureș nr. 12.

Telefon : 971/2 47 17 ; Fax : 971/
2 68 68.

TOP EDGE Engineering S.R.L.

Rank Xerox Authorized Dealer
Craiova, Str. Constantin Brân-
cuși nr. 5. Telefon : 941/7 65 30 ;
Telex : 4 12 84.

COMPIEST ANVICO S.R.L.

Rank Xerox Authorized Dealer
Tirgu Mureș, Piața Teatrului nr.
12. Telefon : 954/1 66 44 ; Fax :
954/1 66 44.

APEL S.R.L.

Rank Xerox Authorized Dealer
Arad, Str. Dragalina nr. 2. Te-
lefon : 966/1 52 31 ; Fax : 966/
1 89 28.

COMSER S.R.L.

Rank Xerox Authorized Dealer
Hunedoara, Str. Revoluției nr.
5. Telefon : 957/1 25 38 (132),
1 19 19 ; Fax : 957/1 19 19.

UNIVERSAL L.D. S.R.L.

Rank Xerox Authorized Dealer
Iași, Șos. Păcurari nr. 34, bloc
555. Telefon : 981/6 47 69 ; Fax :
981/5 50 43.

FIBA (Nord) S.R.L.

Rank Xerox Authorized Dealer
Suceava, Bd. 1 Mai nr. 10.
Telefon : 971/2 47 17 ; Fax :
971/2 68 68.

CULTURA

INVIDIA

Scriitorii n-au deloc o soartă de invidiat și totuși provoacă invidie. Sacrificiile pe care le fac ca să creeze o operă trec neobservate și, în schimb, sint înregistrate presupusele avantaje ale profesiei lor. Se crede că au mulți bani, deși n-au. Se crede că trăiesc copleșiți de glorie, cu toate că la glorie ajung numai unii dintre ei și cu mari eforturi, pe care mulți oameni nu le-ar face. Se crede că se bucură de prea multă libertate în condițiile în care aproape toată lumea respectă numeroase restricții absurde, dar se uită că această libertate și-o iau ei singuri și că adeseori plătesc scump pentru ea.

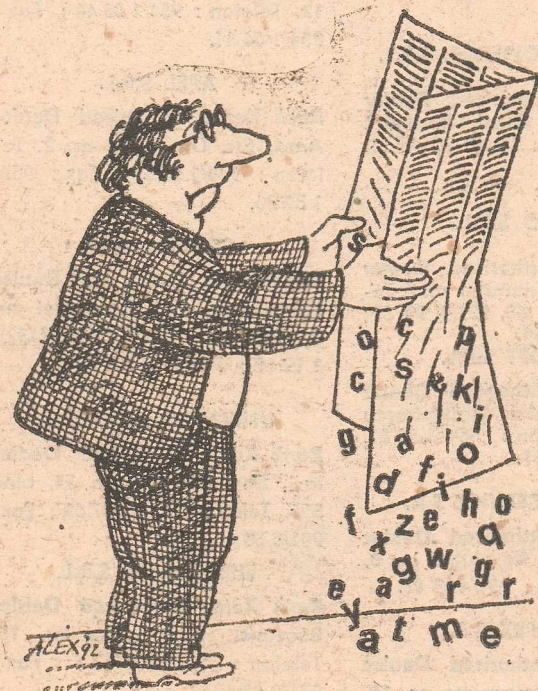
În timpul lui Ceaușescu, activiști ai P.C.R. care aveau de toate se uitau totuși cu o invidie neagră la cîte un scriitor sărac și obosit de nopți nedormite numai pentru că acesta avea o evidentă libertate sufletească, știind să ridă, să spună deschis ce crede, să refuze orice avantaj compromițător. Se întâmpla chiar ca pină și securității să-i invidieze pe scriitorii pe care li supravegheau și terorizau, văzînd pe fețele lor o lumină, o noblete intangibilă, imposibil de obținut prin gospodăria de partid.

Invidia (este un lucru care de obicei nu se spune) apare și în relațiile dintre scriitori, ceea ce nu înseamnă că este mai puțin dăgustătoare. Ea exprimă de obicei nemulțumirea veninoasă a celor ce pierd competiția — pentru că viața literară, oricît am încerca să o idealizăm, aceasta este, o permanentă competiție. Două cazuri recente ilustrează afirmația noastră și, din nefericire, o ilustrează cu o jenantă expresivitate. Unul este acela al lui Valeriu Cristea, care ani la rînd a rămas cu un pas în urma lui Nicolae Manolescu. Valeriu Cristea are, fără îndoială, talent literar, dar nu și distincția, farmecul, inteligența, seninătatea, fair-play-ul lui Nicolae Manolescu. În loc să-i reproșeze lui Dumnezeu că nu l-a înzestrat cu toate aceste calități, Valeriu Cristea s-a lansat în ultima vreme în atacuri vehemente și groțeste împotriva eternului cîștigător al locului întâi. Schimonosît de pizmă ca o fată bătrînă la vederea unei femei atrăgătoare, el îl denigrează la scenă deschisă pe cel mai important critic literar de azi și pe unul dintre puținii oameni politici care ar putea salva țara din situația disperată în care se află.

Al doilea caz de invidie delirantă este acela al Gabrielei Negreanu care îl acuză pe Mircea Dinescu că a privat-o de o posibilă glorie internațională, făcînd (printr-un fel de complot!) ca opera ei să nu circule. Care glorie? Care operă? Gabriela Negreanu și-a publicat, la mulți ani după terminarea facultății, lucrarea de diplomă despre Paul Valéry, revizuită și completată. În această lucrare există cîteva dovezi ale unei inteligențe remarcabile. Dacă Gabriela Negreanu nu ar fi rămas doar cu amintirea eferescenței intelectuale din anii studenției, ci ar fi continuat să scrie, poate că ar fi ajuns departe. Dar ea a abandonat cursa în această direcție și a publicat în schimb cîteva volume de versuri sofisticate și plictisitoare, lipsite de orice valoare. În schimb, versurile lui Mircea Dinescu fac întotdeauna săli pline și sint răsplătite cu furtuni de aplauze...

Semnificativ este faptul că articolele denigratoare ale lui Valeriu Cristea și ale Gabrielei Negreanu sint găzduite de ziarul *Scîntela* (rebotezat *Adevărul*) care și în timpul lui Ceaușescu a dus campanii sumbre împotriva unor scriitori de valoare. Campanii care aveau la origine indicații primite „de sus”, dar și invidia secretă a unora dintre membrii redacției față de succesele scriitorilor.

ALEX. ȘTEFĂNESCU ■

CRONICA EVENIMENTULUI

Revistele literare DEOCAMDATĂ apar

În timpul întîlnirii delegației de scriitori cu primul ministru a apărut, la un moment dat, un ospătar cu o tavă cu pahare cu suc. S-a îndreptat spre Stolojan. „Stai!” a strigat Mircea Dinescu. Ospătarul a încrăenit. „Noi nu sintem decît niște amărîți de scriitori, dar e bine să știți că, în orice împrejurări, înaintea sint serviți invitații”. Stolojan a făcut un semn discret ospătarului să facă cum a zis Dinescu. ● Avem 2000 de scriitori. Pe cale de dispariție, 700 dintre ei sint pensionari și au cele mai mici pensii din țară, iar acum chiar aceste sume derizorii e posibil să nu le mai primească. Veniturile Uniunii scriitorilor proveneau, în primul rînd, din timbrul de carte. Printr-o hotărîre a Ministerului Culturii toate editurile de stat și particulare sint obligate să plătească acel timbru de doi lei. Foarte des editurile uită acest amănunt. ● Problema cea mai gravă a ultimelor săptămîni a fost întreruperea apariției revistelor literare. Și uite că nu a căzut guvernul! Se pare că Mircea Dinescu nu are atîta trecere la Cotroceni ca Miron Cosma. ● În 16 s-a întîlnit comitetul director al Uniunii scriitorilor pentru a găsi soluții pentru salvarea revistelor de cultură. S-a hotărît trecerea unor reviste la inspectoratele de cultură, reducerea cheltuielilor de administrație, crearea unor structuri paralele care să aducă venituri, fixarea timbrului de carte la 3 la sută. O zi mai tîrziu s-a întîlnit consiliul uniunii, format din 124 de scriitori. ● În dimineața zilei de 17 Ministerul Culturii a anunțat că preia șapte reviste: „Orizont”, „Valtra”, „Ramuri”, „Euphorion”, „Tomis”, „Interval” și „Steaua” care va fuziona cu „Apostrof”. Pentru salvarea revistelor literare cel mai bine au reacționat cei din Sibiu și Constanța. Ei au anunțat imediat susținerea revistelor „Euphorion” și „Tomis”. De neînțeles rămîne reaua vîntă a prefectului de Cluj, Grigore Zanc, singurul prefect scriitor din țară. Inspectorul șef al culturii, criticul Petru Poantă, nu pare nici el preocupat să ajute presa culturală desi are rubrică permanentă în revista „Steaua”. ● „Contrapunct” va trece în grila inspectoratului capitalei și va avea obligația să editeze o agendă culturală. ● „Credeti că această criză se datorează proastei gospodăririi a banilor uniunii?” l-am întrebat pe Fănuș Neagu. „Mircea Dinescu este un poet înzestrat și un om cu umor dar poate nu e cel mai bine ales în fruntea uniunii. De altminteri noi am mers pe o idee veche, aceea că trebuie să punem în fruntea uniunii un om cu un prestigiu deosebit. Dar una e să ai atitudine civică îndrăznească și alta e să fii bun gospodăru. Mircea Dinescu nu poate să facă mai mult decît mine sau decît

altul care nu are studii de specialitate și nici aplecare spre latura financiară de care ne poticnim astăzi. Dinescu a fost ales de adunarea generală. Vom vedea dacă consiliul va hotărî să convoace o nouă adunare generală în primăvară și atunci, după o analiză judicioasă, vom hotărî dacă Dinescu va mai rămîne președinte”. „Se mai poate trăi din scris?” „Criticii și poezii sint sortiti pieirii dacă nu își găsesc și altă meserie în paralel. Și e păcat de Dumnezeu că s-a ajuns aici!” ● La sfîrșitul sedinței Mircea Dinescu nu parea otosit desi jumătate de timp s-a auzit doar vocea lui. „Noi nu putem salva printr-o sedință criza culturii române. Noi nu am devenit peste noapte niște scriitori urîți și răi. Sintem aceiași ale căror reviste erau considerate rentabile acum un an. Ele au devenit nerentabile în momentul în care guvernul a dat verde la prețul hîrtiei, al tipografiei și difuzării. Ceea ce încercăm noi acum nu sint soluții de cursă lungă. Nu mai putem face cincinale. Guvernul ar trebui să investească în cultură e mai mult decît un cincinal, e o investiție pe termen lung. În contextul în care populația nu va mai avea acces la carte noi nu vom mai putea vorbi despre intrarea României în Europa”. „Ești acuzat că ai gospodărit prost banii uniunii”. „Mulți cred că în loc să producem reviste literare ar trebui să deschidem chioscuri cu mititei. Dacă am fi făcut așa ceva am fi fost rentabili la această oră, dar investițiile noastre au fost în cultură. Cele 60 de milioane despre care se spune că le-am pierdut au fost investite în cultură. Timp de un an au apărut reviste literare în România. Faptul că ni se cere să avem capete de negustori e o eroare imensă. Deocamdată nu se dovedesc negustorii nici cei din ministere, nici cei din Parlament care au făcut praf bugetul țării, comerțul și aprovizionarea”. „Circula zvonul că vei fi înlocuit”. „Se dă cu pușcul în fasole, vorba unui prieten al meu. Dan Deșliu, vechiul meu amic, a venit cu ideea că nu as fi potrivit să conduc Uniunea scriitorilor. Eu cochetez de mult cu plecarea, dar vorba lui Ceaușescu: pe mine m-a ales marea adunare națională și numai ea mă poate da jos. Vorbind însă serios îți spun că am să plec cînd voi ști că scriitorii pensionari au pensile asigurate și cînd vor exista, cît de cit, mijloace de subzistență pentru toți ceilalți scriitori”. ● După opt ore de discuții aprinse și deseori violente, Nicolae Manolescu a plecat destul de sceptic. „A trecut momentul de vîrf dar criza continuă”.

AURELIA BORIGA ■

MUZICĂ

Ne încăpățînăm să credem în șansele muzicii românești

Într-o perioadă în care preocupările esențiale sint cele de ordin pur practic, sau, mai elegant spus, de tip social-economic și politic, cînd tot ceea ce atînge imediatul material e o rană deschisă și cînd nu pare să mai fie loc pentru altceva, îndrăznim să vorbim despre muzică.

Iar noi nu numai că vom discuta despre muzică ci, culmea, ne vom apuca să dialogăm despre muzica românească contemporană (moment în care majoritatea cititorilor vor exclama probabil „Aoleu!” și vor arunca ziarul cit colo). Orice ziarist cu bun simț ar spune că subiectul nostru este din capul locului 1) neinteresant, 2) neimportant, 3) enervant, 4)...

Partea proastă este că noi nu sintem ziaristi. Sintem muzicieni. Sunetele sint singurul nostru mod de a ne justifica trecerea pe acest pămînt. Partea si mai proastă este că ne încăpățînăm să oredem în șansele muzicii românești. Cu toate dezamăgirile, cu toți bolovanii puși în drum, cu toate îndoilele noastre si cu tot acel 0,33 la sută alocat de guvern pentru cultura națională; guvern patriot si, bineînțeles, compus numai din intelectuali.

Am invitat în jurul unei mese (mai degrabă coltuș-roasă decît rotundă) patru compozitori. Vă putem spune despre ei că sint foarte diferiti atît ca vîrstă (Tiberiu Olah are 63 de ani, Octavian Nemescu — 51, Fred Popovici — 43, iar Dan Dodiu — 25) cît si ca temperament, caracter, stil, si după cum veți vedea, opinii. Ei au un singur lucru în comun — o personalitate artistică remarcabilă recunoscută (sau discutată) în cercurile muzicale (autohtone si europene) dar, practic, necunoscută marelui public.

Cel mai trist record european

Maia Ciobanu: Vă propun cîteva întrebări despre situația muzicii noastre contemporane. Care este locul pe care-l ocupă muzica în societatea de tip occidental? Dar în cea românească actuală?

Dan Dodiu: Fără îndoială, un loc central alît în societatea occidentală cît si în cea românească, dacă luăm în considerare numai faptul că programele de radio si TV sint „inundate” de muzică, că aproape orice conducător auto ascultă o casetă cu muzică în

timp ce conduce mașina, că în stațiile de metrou si pe stadioane există difuzoare cu muzică, că într-un supermarket muzica se derulează non-stop.

M. C.: Atunci întrebarea ar trebui completată: ce fel de muzică?

D. D.: O muzică de tip „consolativ”, adică o muzică ce nu pune probleme de receptare si cu ajutorul căreia auditoriul, de fapt noi insine, e mentinut într-o stare afectivă echilibrată în care să se acomodeze si prin care să fie neutralizat în calitate de posibil protestatar la adresa societății.

Octavian Nemescu: De fapt ceea ce putem numi cu adevărat muzica, cultura, joacă astăzi în Occident un rol secundar, din ce în ce mai obscur, în dozul fenomenelor de consum cultural, al subculturii, de fapt — supraviețuind încă gratis unor posibilități de finanțare. În societatea românească actuală însă, existența culturii este din ce în ce mai precară. În ciuda nationalismului gregar, trimbat astăzi pe toate drumurile, nu se face aproape nimic pentru promovarea valorilor culturale autohtone.

Abia de acum înainte începe adevărata acumulare a operelor de sertar, fapt determinat, de această dată nu de o cenzură politică, cum am fost obișnuiți pînă acum, ci de indiferența sau chiar ostilitatea interpretilor, a publicului, de dispariția editurilor, etc., etc.

Fostii „lăutari” ai vechiului regim însă, „vesnicii oportunisti” se descurcă mai bine. Ei au devenit peste noapte compozitori religioși, nationalisti, etc.

Iar dirijori patrioți se grăbesc să le dirijeze „căpodoștele”, mai ales că sint scrise într-un limbaj accesibil, populist.

Valorile sint răsturnate, confuzie — cvasitolală, pe fondul indiferenței generale. Situația este foarte gravă, poate mai gravă ca înainte si amenință să ducă spre neantizarea fenomenului cultural.

Tiberiu Olah: Din punct de vedere muzical (mă refer la muzica simfonică, la viața concertistică) societatea românească a fost si este de tip occidental, „doar” că aici — si în toate țările postsocialiste — artiștii sint foarte prost plătiți. Aceasta desi conform premiilor internaționale cultura muzicală românească ocupă al treilea loc pe plan mondial (după S.U.A. si Uniunea Sovietică).

Spriiul din partea statului (cultura — 0,33 la sută

Și cuplul Pița — Nicolaescu divorțează

Ca șef al comisiei imputernicitilor statului, dl. Sergiu Nicolaescu a evaluat celebrul studio de la Buftea la o sumă de circa 580 de milioane lei. Pe vremea Licăi Gheorghiu-Dej, cind s-a construit, a costat circa 10 miliarde lei! Vă dați seama la ce sumă derizorie a fost evaluat! Apoi, luindu-și drept paravan un partener străin, același care a vrut inițial să „cumpere” Studioul „Animafilm”, a convins conducerea C.N.C. să voteze, într-o ședință de tristă amintire, în favoarea semnării unui contract pentru o societate mixtă irlando-spaniolo-română, cu sediul la Buftea, în care partenerul străin, în numele căruia a tranzacționat dl. Sergiu Nicolaescu, urma să aibă 51 la sută din acțiuni, să fie stăpînul celebrului studio și, deci, să pună el condițiile! Și contractul a fost semnat. Dl. Pivniceru, care a fost peste 40 de ani directorul studioului și care acum este directorul economic al UCIN, respectiv reprezentantul Uniunii în CNC, s-a opus acestei afaceri și, în general, tendinței, inițiate de dl. „excroc” Sergiu Nicolaescu, de a îmbucătăți patrimoniul cinematografiei. La care senatorul super-fesenist l-a replicat: „Asta-i gîndire tipic comunistă!” Evident, S.N. nu are o astfel de gîndire, ci una de „excroc”, vorba dlui Pivniceru: el invită parteneri străini nu să investească aici capital, nu să construiască la noi ceva nou, ci să ia de-a gata ce avem mai bun.

De aceeași „gîndire tipic comunistă” a dat dovadă și Comitetul director al Uniunii Cineaștilor în frunte cu președintele ei, dl. Mihnea Gheorghiu, e drept, fost nomenclaturist, care a acuzat conducerea C.N.C. de corupție, mai ales pentru motivul că vrea să facă o tranzacție în condiții atât de dezavantajoase, studioul de la Buftea fiind, într-un fel, ca „partener”, odinioară, al Licăi Gheorghiu-Dej, și creația sa! Comitetul director, printre membrii căruia se află și dl. Petre Sălcudeanu, președintele ales al C.N.C. (dar ex-premier), Petre Roman l-a preferat pe dl. Dan Pița, adică pe acest Bulă gafeur care îi seamănă, a întocmit o scrisoare către guvern și guvernul a cerut să fie stopată în mod categoric acțiunea vânzării studioului. Dl. Pița, auzind, probabil, de această inițiativă, și-a retras votul (semnătura) de pe documentul „vînzării” („Nu ne vindem țara!”).

Dnii Pița și Nicolaescu, șefii C.N.C.-ului, sînt și vicepreședinți ai Uniunii cineaștilor, și cu toate acestea lovesc în ea. În general, ei se sustrag obștii cineaștilor, refuzînd să raporteze ce pun la cale în numele ei. „Asta-i gîndire tipic comunistă”, contratacă Sergiu Nicolaescu. De aceea, nici el, nici Dan Pița nu au fost de față la ședința Comitetului director, cînd s-a hotărît trimiterea scrisorii către dl. Stoilean. Însă dnii Sergiu Nicolaescu și Dan Pița nu pot să fie peste tot, să le facă pe toate. Nu-i de mirare că-i lasă și nevestele. Cert este că pe dl. senator

l-a lăsat nevasta (sursă Titus Popovici), pe motiv că-și consumă energiile mult prea unilateral în lupta pentru putere și bogăție! Probabil, că dl. Sergiu Nicolaescu și-o fi acuzat și nevasta de „gîndire tipic comunistă”!

Tandemul Pița — Nicolaescu seamănă, în orice caz, cu tandemul Roman — Iliescu. Cînd Bulă al cinematografului pleca prin lume să-și prezinte „rochia de dantelă” la diverse festivaluri, îi spunea lui Sergiu: „Vezi ce faci în lipsa mea, ai drept de semnătură!”. Cuplul Roman — Iliescu s-a destrămat, acum îi urmează cuplul Pița — Nicolaescu. Dovadă că Pița și-a retras semnătura de pe contractul „vînzării”, stricîndu-i afacerea lui Sergiu. Mai rămăsese să se facă un act adițional cu partenerul străin, și Pița, care e regizor tipic român, ca și dl. Constantin Vaeni, de altfel, care se gîndește și răzîndește, care acum zice da, acum nu, care acum e pentru, acum contra, a fost sfătuit să-și retragă semnătura. De ce? Fie pentru că guvernul a trimis controale, fie pentru că Roman cel Mic și-a dat seama că n-o să mai facă filme ca pe vremuri, cînd avea „gîndire tipic comunistă”, că nu va mai putea controla situația și că nu le va mai porunci el, cînd vrea și cum vrea, subordonaților de la Buftea!

„Această unică bază de producție nu trebuie să încapă sub control străin” — aude Pița și se gîndește că numai el trebuie să stăpînească toate secțiile cinematografiei. Rețeaua difuzării o controlează, Studiourile de creație la fel, pentru că le-a luat din subordinea Uniunii Cineaștilor și le-a dat în grija CINEROM-ului, din subordinea C.N.C. Acum, cu ajutorul guvernului și studioul de producție a rămas în mina sa. Dar ce va face Sergiu Nicolaescu? Ce va mai pune la cale? Îi va lăsa și Studioul de la Buftea președintelui C.N.C.?

Deocamdată, continuă să se afle în alt fel de tratative cu partenerul străin. Don Serge nu se lasă. Să nu uităm apoi că el este în Parlament președintele comisiei cu stabilirea Adevărului despre revoluție, iar recent președintele comisiei audio-vizualului! Ferească Dumnezeu de minciună și ce legi ne mai așteaptă din partea acestui pseudointellectual, un ipochimen, fără scrupule, lipsit de cultură, care are doar talentul de a imbrobodi și de a fi „acoperit”, ca un polițist, în tot ce face! El este activat — dar nu ca în Căpitan Power! — de o gîndire tipic supercomunistă!

GRID MODORCEA ■

P.S. În urma scandalului de la Buftea s-au găsit doi țapi ispășitori. Ion Marinescu și Ovidiu Dante Gologan au fost dați afară din C.N.C. Se pare că vor reveni foștii.

din buget) reprezintă însă un trist record european, nejustificat nici măcar din punct de vedere economic, căci prezentele muzicale, inclusiv cele componistice, aduc nu numai faimă ci și mai multă valută decît multe fabrici postparanoice cu produsele lor necompetitive și nerentabile. În probleme de venituri în valută pe linie de cultură a se analiza doar conturile răposatei ARIA dinainte de 1989.

Comerțul cu prostul-gust

M. C.: Credeți că muzica modernă are succes la public? Există oare metode sau mijloace care să favorizeze interesul publicului pentru acest tip de muzică?

D. Dediu: Muzica modernă nu poate să aibă succes la public. Iar mijloacele de a aproba publicul de acest gen de muzică se vor dovedi întotdeauna fictive, terminîndu-se în aberante scheme semantice și informative. Singura rațiune de existență a muzicii moderne este, după părerea mea, progresul gîndirii componistice. Creația lui Mozart rămîne și astăzi în cîmpul suprem al valorilor, adăugîndu-se pe parcurs altele, spre exemplu creațiile unui Bartok sau Boulez. Însă gîndirea componistică suferă o transformare radicală și un progres evident.

O. Nemescu: În criza de comunicare, creată între compozitorii contemporani și public, ambii parteneri ai comunicării sînt, după părerea mea, vinovați de această ruptură, exact ca în cazul unor neînțelegeri conjugale care duc spre divorț și în care răspunderea aparține ambilor soti.

Compozitorul s-a „rătăcit” în experimente sterile, neinteresîndu-l reacția unui posibil receptor al mesajului său artistic. În timp ce receptorul s-a îndepărtat și el de artist și, prin el, de fenomenul cultural major, refugiîndu-se în „tăvernele” subculturii unde se droghează cu produse infraculturale pe care i le oferă producțiile video, muzicale de consum etc.

În această situație chiar dacă i se oferă o muzică bună, în sensul de profunzime, care să-i provoace la tura meditativă, el este incapabil să primească acest mesaj, avînd înclinațiile și gusturile profund perversitate. De aici și comerțul unora cu prostul gust al publicului.

Naiducii muzicieni

M.C.: Care sînt șansele de afirmare ale muzicii naționale contemporane? Există un anume stil sau estetică propice propagării muzicii noastre în afara granițelor românești?

O. Nemescu: Numai o estetică larg deschisă spre universalitate are șansa să se impună în afară. Cheia succesului în această direcție este Brâncuși sau Eugen Ionescu.

D. Dediu: Există și aici o strategie, o putem învăța de la școala de compoziție poloneză. Tehnica cuprinde două etape: 1) impunerea unei personalități prin eforturile conjugate ale mai multor muzicieni (compozitori, muzicologi, critici, interpreți); 2) relevarea

întregii școli românești de compoziție. Nu cred că ne putem afirma prin „stilul” românesc sau prin „sentimentul românesc al ființei” (să-mi fie iertată necredința). Dacă ne vom putea impune prin ceva, atunci acel ceva nu va putea fi decît o inovație profundă în modul de a înțelege muzica sau o revoluție a mijloacelor și a gîndirii componistice — aceasta este șansa noastră.

T. Olah: După cel de-al doilea război mondial muzica noastră era deja maturizată pentru o prezentă europeană. De aceea aparițiile noastre internaționale, chiar așa, sporadice cum erau ele în ultimii 40—50 de ani, erau privite în Occident ca „surprize”, „descoperiri”, „revelații” neașteptate în domeniul muzicii noi, venind dintr-o țară izolată de politica propagandei oficiale. O prezență activă în viața internațională presupune însă sprijinul propriei țări — așa cum i-au avut compozitorii tuturor țărilor postsocialiste (Polonia, Ungaria, Cehoslovacia, ba chiar și U.R.S.S.). Acest lucru ar trebui înțeles măcar acum.

Fred Popovici: Nu vreau să par paradoxal, însă as răspunde — într-un fel — întrebărilor dumneavoastră punînd, la rîndu-mi, cîteva întrebări.

Mai întu: care muzică românească? Ceea ce acoperă, eufemistic, această expresie e un număr de compozitori diferiți, atît de diferiți, incît sînt printre ei mulți care au rămas la nivelul manualului de armonie din secolul trecut, cîtiva — puțini (foarte), care au aflat cîte ceva din ce se întîmplă, acum, în lume: si, bineînțeles, alții care se găsesc pe diferite trepte intermediare. Or, atunci, problema cunoașterii, recunoașterii, afirmării, infirmării, etc. „muzicii românești” revine — cum e și firesc la aceea a fiecărui individ (sau individualități, după cum e cazul) față cu lumea, mai mult sau mai puțin, neculturală de azi. O lume care, o stim prea bine, își stabilește valorile cu o rafinăție — chiar perversă — știință a manipularii — în funcție de anumite interese „de piață” — (a)oricărui produse intelectuale aflate la îndemîna ei. O selecție severă, pizînd partiturile „noastre țări”, servită de o abilitate efectivă, politică a managementului cultural, ar putea fi o premisă pentru străbătarea intra și extra muros.

Mai important este, însă, altceva: anume, regăsirea febrei cercetării, aducerii informaționale la zi printre compozitori (și interpreți, de ce nu?) în locul acestei atitudini, din păcate, vezi cum proliferază spiritul de gască, al expeditiilor haiducului în domeniul notorietății publice. Denotînd o mentalitate de frustrat provincial și de tranzaționalitate balcanoidă. În al doilea rînd: astăzi, inițiativa culturală nu poate fiînta decît solid sponsorizată. Se pare că viziunea americană are cei mai mulți sorti de izbîndă în împrejurările acestea. Să spunem că, încet, încet, o astfel de viziune ar începe să propășească și la noi; cine și cum ar amorsa concretizarea rezultatelor astfel așurate?

Nu ne putem minți: știm perfect că nu există nici-o instituție — cit de cit asemănătoare celor care sponsorizează cultura în Occident — care să preia, în momentul actual, proiectele intelectuale la o anumită anvergură și îndrăzneală. O sălbatică înțelegere a mecanismelor „economiei de piață” guvernează, suveran, asupra culturii românești, începînd cu anul de grație 1989 (cu sfîrșitul lui, mai precis).

MAIA CIOBANU ■

Prințul Paul în culise

Lansarea cărții „Regele Carol al II-lea al României” a fost un eveniment literar, monden și politic. Cartea e scrisă de Prințul Paul și tradusă de Ileana Vulpesco. După trei ore încă mai erau oameni la coadă pentru a lua autografe. A fost o adevărată surpriză să descoperim că evenimentul era înregistrat pe video de pătimașul republican Romulus Vulpesco. Dar să nu ne lăsăm ademiniți de suspiciuni și să nu inventăm scenarii! Ar fi frumos să acceptăm ideea că măcar într-o librărie republicană și prinții fac casă bună.

Au venit reprezentanții ai ambasadelor Angliei, Franței, Olandei, Elveției. Mircea Ionescu Quîntus, care stătea retras într-un colț, mi-a zis că a venit în calitate de scriitor. Cîteva minute pe lună își permite să uite că e ministru.

Cînd Prințul Paul s-a refugiat pentru cîteva minute în culisele librăriei, l-am supus unui mic interogatoriu.

— Cartea dorește o reabilitare a imaginii lui Carol al II-lea. Este acesta un prim pas spre revenirea tronului României?

Prințul Paul: Am vrut să se știe adevărul despre tatăl meu, care este fratele mai mare al regelui Mihai, dintr-o primă căsătorie care nu a fost morganatică și care nu a fost niciodată anulată de biserică. Motivația că a fost făcută în clandestinitate nu era valabilă în epocă. Am vrut doar să prezint faptele, nu să revendic tronul. Dacă într-o zi se va face referendum, și va fi aleasă monarhia, doar poporul român va putea hotărî cine este urmașul la tron.

— S-a scris că ați fost la vinătoare cu dl. Petre Roman. S-a remarcat prezența dumneavoastră la recepția dată la Paris de dl. Ion Iliescu. Aceste fapte anunță o alianță cu F.S.N.-ul?

— Nu fac politică. Eu am venit să creez o fundație culturală pentru salvarea patrimoniului național și pentru a ajuta ca România să fie cunoscută în străinătate. Dacă am colaborat cu cei de la putere, am făcut-o pentru binele României și nu din rațiuni politice. Oricine va fi la putere eu voi încerca să lucrez cu el.

— Care este relația dumneavoastră cu mișcarea monarhistă din România?

— Am stat de vorbă cu persoane care sînt monarhiste dar nu am întîlnit formațiuni monarhistice pentru că eu nu am vrut să mă amestec în politică. Dacă cineva dorește să afle amănunte despre familia regală sînt gata să-i explic. Cartea pe care am scris-o va putea fi interpretată în multe feluri dar adevărul istoric este că după legea românească tatăl meu ar fi trebuit să moștenească tronul. Faptul că a fost regele Mihai e un fapt istoric, dar tatăl meu e primul născut dintr-o căsătorie care a fost anulată ilegal. Tribunalele din Paris și din Portugalia au fost de acord că, respectînd legile românești din epocă, anularea e ilegală. Acest lucru este explicat în carte. Și cu toate acestea am încercat să scriu istoria familiei regale de pe o poziție neutră.

AURELIA BORIGA ■

Dumnezeu la mezat

Hei, lume, lume, talcioc etern, ce se mai vinde, ce se mai cumpără? Printre cele mai surprinzătoare „articolice” devenite marfă, îngrijorătoare sînt mai ales acelea care tîin — sau ar putea să tîină — intruciva — de patrimoniul artistic autohton. Un exemplu: ieșirea pe piață a unor seturi de farfuri ornamentele vechi, la un preț modic — între 75 și 100 de dolari americani — și tacaturi de argint cu incrustații, cîntărind 700—800 de grame, la echivalentul de 150 de lei pe gram. Aproape pomană, nu? Mai cu seamă pentru unii din turiștii străini, doriitori de suveniruri, cu ceva mai mulți dolari în tașcă. Deși tipăm cu entuziasm fesenist: nu ne vindem țara! Decît pe bucați. Înstrăinarea picturilor în ulei nu mai e o surpriză: două tablouri de la 1901, fără să aibă semnături puternic semnificative, dar, oricum, piese de epocă, sînt oferite împreună la numai 20 000 de lei. Ne întrebăm chiar dacă România va deveni, cel puțin pentru anii viitori, o destoinică „exportatoare de opere de artă” în Vest (ceea ce n-ar fi rău deloc, dar nu cu prețul sărăcirii patrimoniului și cu cel al achizițiilor făcute la sume derizorii).

Mai trist este că unii s-au apucat să-și vîndă și credința fără mari pretenții. Se oferă, astfel, icoane poloneze și rusești, vechi (între 100 și 300 de ani), la niște cantumuri deplorabile, oscilînd între 25 000 și 80 000 de lei. Dacă pictura veche rusească atinge cota de 500 dolari, o icoană veche, autentic românească, „face” doar 200 de dolari. Se caută însă și mărcile germane: o icoană veche (din secolul optsprezece) românească poate să urce pînă la prețul de 1 200 DM. Și fiindcă tot sîntem la capitolul icoane pe lemn convertibile în valută, o icoană pictată, de formă ovală, mai recentă (datînd din secolul nouăsprezece), este scoasă la vînzare contra a 350 de dolari. Sînt și neștiutori (sau înconștienți) care în ciuda devalorizării continue a leului, sînt gata să facă tranzacții și în lei: o icoană pictată tot pe lemn, tîinînd de maniera secolului optsprezece, poate fi achiziționată în schimbul a 350 000 de lei de la un ofertant din Ploiești. Să fi fost coborît la mezat, în piața publică, Dumnezeuul strămoșilor noștri, de către setea generațiilor contemporane de a se îmbogăți peste noapte sau a se lansa în afaceri? (M. Gălbănuș)

„Noi, românii, nu trebuie să cersim pe la porțile Europei”

— Domnule director general, cine sunteți dvs.? Din ce familie vă trageți? Noi, românii și basarabienii, simțim desigur că de 73 de ani, Asta reprezintă o viață de om. Cred că trebuie să știm mai multe unii despre alții. Aștept confesiunea dvs. de credință...

— Fac parte dintr-un neam de oieri din sudul Basarabiei. Familia Usturoi are o anume rezonanță în zona noastră. Neam de neamul nostru au fost, deci, oieri, dar tatăl meu s-a ridicat la rangul de „învățăcel”. A fost învățător în sat. Am trei băieți. De curind, soția a născut o fetiță; am botezat-o Regina, pentru că am așteptat-o ca pe o regină. Simbătă fac botezul. Dacă mai rămâneți la Chișinău, vă invit să ciocnim un pahar din vinurile noastre celebre din Basarabia.

— Vă mulțumesc anticipat, Ziaristului îi șade bine cu drumul. Asta nu înseamnă, Doamne ferește, că nu putem ciocni un pahar de vin în sănătatea și spre norocul Reginei. Să vă trăiască!

Am aflat că sprijiniți construirea unei biserici la Șobozia Mare.

— E locul de unde neamul meu își trage obârșile. Comuniștii au dărâmat biserica satească. Astfel de cazuri, am aflat, cu stringere de inimă, s-au întâmplat și în perioada ceaușistă. Păcat de bisericile și mănăstirile noastre inestimabile, pe care le-a avut și le are neamul nostru, distruse cu atita ușurință. Ele trebuie mai bine conservate și, în nici un caz, distruse.

Intrucit și tatăl meu făcea parte din elita satului în acea vreme, socot că am o obligație morală să repar ceva, la care el n-a putut să se împotrivescă. Biserica este în faza de sfîntire și o vom face-o în lumina datinei creștine, cu un sobor de preoți și cu toți fiil satului de față.

— Sinteți un om religios?

— Cred că sint un om milos, deci, pesemne, bun. N-am făcut nici un rău nimănui. Generația noastră, pentru că observ că facem parte cam din aceeași generație de mijloc, care „gîruează” în jurul vârstei de 40 de ani, avem un mare noroc. Să tragem nădejdea că nu vom mai fi generație de sacrificiu. Avem o șansă: să păstrăm nealterată lumina credinței părinților noștri. Mai avem o șansă: să fi învățat din greșelile anterioare, ale comuniștilor. Și mai avem și o a treia șansă: biologică. Vom mai prinde cîteva „cincinale” bune, pentru a ne exprima profesional.

— Deși foarte tânăr, ați activat pe linie de tineret; ați lucrat la partid. Vedeți că știu aproape totul despre dvs....

— Am lucrat și la tineret, și la partid, o perioadă restrînsă în timp. Am fost dat afară. Acest subiect distinct merită abordat, însă, aparte; să-l clarificăm cu un alt prilej.

— Pe ce vă bazați cînd spuneți că trebuie să păstrăm nealterată lumina credinței părinților noștri?

— Cu bătrîni din sat și din împrejurimi am făcut o excursie în România. Au fost prezenți și soții mei. După această excursie de suflet la mănăstirile din Moldova, am observat, la bătrîni noștri, o schimbare, o transfigurare. La Iași, Suceava, Botoșani, se simțeau, realmente, ca acasă! Vedeți dvs., această credință ar

Interviu cu dl VITALIE DUMITRU USTUROI,
director general al
Asociației VALEOLOGIA
din Chișinău,
deputat al poporului
din Republica Moldova

pașaport. E bine că ministerele de externe, ale României și Republicii Moldova, au rezolvat, în sfîrșit, și această spinosă problemă. Grînicierii sînt de-acum moldoveni de-ai noștri.

— Noi, românii, de dincolo și dincoace de Prut, poate că n-ar trebui să invocăm, mereu și mereu, problema Unirii, legată în mod direct și nemijlocit de conducerea de gaz și cisternele de petrol din U.R.S.S., actualmente U.S.S. ...

trebui să ne lege în viitor ceva mai mult, pe românii de dincolo și dincoace de Prut. Credința este mai puternică decît politica. Și prin credință ne putem uni mai repede cu țara.

— Cum vedeți Unirea cu Țara? Cînd vedeți Unirea cu Țara?

— Văd unirea cu țara într-un mod ceva mai nuanțat. Mai întîi, avem de recuperat sudul Basarabiei și nordul Bucovinei. Lucrurile se schimbă în mod esențial. Nu ne mai învecinăm cu U.R.S.S., ci cu Ucraina. Priviți această hartă. Acestea sînt teritoriile care aparțin, de drept, Ucrainei, unde noi avem plasate obiective industriale, economice, conducute de gaz și o șosea de mare trafic. Cu guvernul și parlamentul Ucrainei trebuie să mediem aceste probleme. Recunoașterea de către Rusia și de către Boris Elțin a independenței Moldovei este un pas hotărît. Urmează, probabil, și alții. Cu răbdarea treci marea, așa se spune în popor. Noi avem de trecut Prutul, fără

— Problema nu este chiar atît de simplă. Cîtă vreme putem procura țiteiul pe ruble, la un preț redus și de la o distanță minimă, nu vîd de ce ar trebui să-l plătim în dolari, iar transportul să-l facem din Kuweit. Mai este și altceva. Între România și Moldova mai sînt de statuat anumite probleme. Un sistem bancar-financiar viabil, funcțional. Mai multe societăți româno-moldovene mixte, în special pe probleme economice. Pas cu pas, ne vom îndrepta spre așteptata, rivnita, inerenta Unire. Va fi un proces firesc, care se va împlini de la sine. Veți vedea asta. În acest context — trebuie privită mișcarea de emancipare, de independență a tuturor popoarelor din Europa.

— Observ că aveți cunoștințe temeinice: economice și, în paralel, din domeniul politologiei. Ce studii aveți, d-le director general, Dumitru Usturoi?!

— Am isprăvit, la Chișinău, facultatea de studii economice; iar la Moscova am trei ani de marketing. Dar viața te în-

vață multe. Chiar cu Asociația noastră, „VALEOLOGIA”, am pornit 5 asociați, de la modesta sumă de 1000 ruble fiecare... Firește, am împrumutat și bani de la bancă. Dar a fost curajul, pionieratul. Cine a ieșit pe piață mai întîi, a izbîndit primul...

— Ce preocupări are Asociația „VALEOLOGIA”? În presă s-a scris că este mai bogată ca Guvernul Moldovei?!

— Poate este o glumă la mijloc. În orice caz, guvernele nu sînt bogate, ci doar guvernanții. Cu ce ne ocupăm noi? Cu mica și marea industrie; cu agricultura; cu acțiuni de comerț exterior și interior; cu sport și cultură. Deci, „arealul” preocupărilor noastre este unul vast. Sîntem și oameni de afaceri. Din spirit gospodăresc, ne-am aprovizionat, de pildă, cu benzină pentru 5 ani. Tot din acest spirit am cumpărat hîrtie și o tipografie modernă. Avem vreo 1500 de angajați și sîntem 5 directori, pe diverse profile, în diverse domenii. Avem un fond de rulment de circa 10 milioane de ruble, deci, cam un miliard de lei. Dar banii trebuie să circule, să facă pui, parcă așa se spune.

— În acest moment, ce vă deranjează cel mai mult la poporul nostru, la poporul român?... Vă întreb asta pentru că, în prag de sărbătoare, putem fi critici cu noi înșine...

— A venit un ziarist de la „AZI” și i-am răspuns la această întrebare în mod cîstît, dar n-a apărut nici pînă azi răspunsul meu: în presă. Cel mai mult mă deranjează românii care cerșesc pe la porțile Europei. Neamul nostru n-a fost, niciodată, un neam de bișnitari și cerșetori. Sîntem un neam de oameni frumoși, talentați, întreprizi, curajoși. Dumnezeu ne-a dat un relief bogat și un subsol, de asemenea, bogat în toate. Probabil că trebuie să ne recîștigăm statutul și demnitatea de români. Să nu uităm, vorba cîntecului arhicunoscut, că-n țara asta ne-am născut pe veci să fim stăpîni!

— Cu ce ați dori să încheiem convorbirea noastră?

— În încheiere, îngăduiți-mi să urez asociaților noștri, colaboratorilor și cititorilor „Flăcării”, precum și românilor de pretutindeni, un an plin de bucurii și satisfacții umane și profesionale, un an cu evenimente plăcute pentru poporul nostru. Și, firește, tradiționalul „La mulți ani!”.

Interviu realizat de:
DORIN SĂLAJAN

UBI PATRIA, IBI BENE!

Intrăm în 1990 cu țara tot neîntregită și acest lucru constituie pentru toți românii un motiv de nemulțumire, dar și unul de îndrăgire, de adunare a tuturor forțelor, de stringere a rîndurilor, pentru ca lucrul ne-realizat anul acesta să-l înfruntăm de acum înainte, într-un timp cît mai scurt cu putință. Este porunca istoriei și a vremii pe care o trăim. Fiindcă, în pofida împotrivirilor de tot felul, a celor interesați, în pofida falsurilor, a minciunii, a crimei, în secolul nostru a triumfat principiul statului național: o națiune, o singură țară. De aceea, scindarea unei națiuni în două state n-a rezistat multă vreme; reunificarea s-a dovedit inevitabilă.

În cazul românilor, fiind vorba de o națiune europeană, se impune, evident, modelul german (dar nici exemplele victoriei și coreean nu trebuie omise). De ce n-am urmat pînă acum respectivul model, de ce România e tot scîndată? Din mai multe motive.

Firește, primul care ne vine tuturor în minte este factorul economic. Da, la nemți, dintre

celi doi frați, unul era bogat și a putut să ia asupra sa nota de plată a reunificării. La noi, au fost în ambele părți regimuri marxist-leniniste, bogăție n-a avut de unde să apară. Și mai mult decît atîta: una din cele două țări române, Basarabia, n-a putut să se dezvolte nici măcar cît celelalte componente ale lagărului, intrucît Moscova a ținut-o — de la ocuparea inițială, din 1918, dar mai ales în epoca bolșevică, după ocuparea din anii '40 — într-o situație de colonie. Basarabia a fost un hinterland agricol al Moscovei, total dependentă de imperiul în celelalte sectoare. Industria ei a fost amplasată, toată, în partea stîngă a Nistrului, iar resursele energetice au fost plantate tot acolo, ca să poată fi santajată și amenințată în voie. Cum s-a și întîmplat.

Un alt factor negativ: sfîrșirea Basarabiei în mai multe părți, unele din ele fiind făcute cadou Ucrainei. Această situație a complicat și mai mult lucrurile, contribuind la întîrzierea realizării reîntregirii României.

Vine la rînd atitudinea din

ultima vreme (mai exact, din 1989 încoace) a Kremlinului. Dacă pentru Germania — probabil ca urmare a Maltei — Gorbaciov și-a dat consimțămîntul la reunificare (ce s-a realizat apoi într-un timp record), în cazul Basarabiei a făcut totuși ca să împiedice venirea ei spre România, e drept, în contextul mai larg al zbatelor „liderului” de la Kremlin pentru menținerea în ființă a imperiului. În acest scop, s-a recurs de către „Centru” la cele mai mirsăve manevre și masinațiuni, la incurajarea secesionistilor din Moldova, la înarmarea lor, ceea ce a dus, printre altele, la tragedia de la Dubăsari. Kremlinul nu s-a dat în lături de la nimic — și nu se dă nici acum — pentru a menține în ghearele lui Basarabia și a-i exploata pe basarabeni ca pe niște robi.

Desigur, un capitol distinct al problemei îl constituie pasivitatea celor ce dețin acum puterea la București, politicieni care, pentru a le fi lor bine și a nu avea bătaie de cap, au lăsat problema basarabeană în planul secund al preocupărilor

lor. Cum însă despre acest lucru am scris de mai multe ori, și, fără îndoială, voi mai scrie, în acest articol îl luăm doar în evidență.

Și iată că ajungem la un element de importanță capitală — poziția basarabenilor înșiși față de reunificarea Basarabiei cu România. Lăsînd, aici, pentru uzul demonstrației, la o parte aspectul juridic al problemei, faptul că prin tratatul Ribbentrop-Molotov România a fost cea lezată și că prin declararea acestui tratat nul ab initio, Basarabia îi revine României de drept, constatăm că poziția basarabenilor este o rezultantă a cîtorva factori, dintre care esențiali sînt doi. Mai întîi, e vorba de roadele politicii de deznationalizare, de rusificare, dusă în chip diabolic, decenii de-a rîndul, de Kremlin. Unii basarabeni au ajuns chiar să creadă că ei, ca „moldoveni”, sînt altceva decît românii. Totodată, mulți n-au fost chiar imuni la ponegrirea sistematică a României și a românilor de către propaganda ruso-bolșevică. Al doilea factor este în strînsă legătură cu primul. Basarabenilor li s-a spus mereu că e mai folositor pentru ei să fie cu rușii (care au, nu-i așa, gaz, petrol, minereuri, care sînt o putere mondială etc.), decît cu românii. Cu alte cuvinte, li s-a inoculat — firește, exprimat în rusește — duhul vechii ziceri

„Ubi bene, ibi patria” (unde e bine, acolo e patria). Așa li se spune basarabenilor și azi, de către mai mulți. Că românii din Basarabia nu le-a fost niciodată bine sub ruși — e o altă problemă. Dar au fost făcuți s-o creadă, iar unii o cred și acum (ori se prefac a o crede). Printre ei, și oameni politici de seamă.

Am spus-o de mai multe ori și o repet și acum: România-mamă nu trebuie confundată, identificată cu un guvern român sau altul, cu o echipă sau alta aflată la un moment dat la cîrmă la București. Guvernele și cîrmuitoarii vin și trec. România este eternă. Iar patria basarabenilor este România. Numai ea îi poate primi și ocroti la sînul ei cu dragostea părintească, ce nu se stinge niciodată. Basarabenii nu vor fi înșiși decît într-o Românie reîntregită. Pentru toți românii soarele răsare la București. Întru aceasta au lucrat, au suferit și au murit Bălcescu, Cuza, Kogălniceanu, Ferdinand, Brătienii, Maniu, Goga, Hallopa, Inculeț, Antonescu și mulți, mulți alții, cunoscuți ori anonimi. Mărețe umbre, care poruncesc astăzi celor 25 de milioane de români să se unească în gînd și faptă sub deviza: „Ubi patria, ibi bene” (unde e patria, acolo e bine)!

ION D. GOIA

CURIER JURIDIC

Alegerile locale (II)

Listele electorale. Listele electorale cuprind pe toți cetățenii cu drept de vot care au domiciliul în localitatea în care se organizează alegeri. Listele electorale se întocmesc de primari. Ele vor cuprinde: numele și prenumele, vârsta și domiciliul alegătorilor, în ordinea alfabetică a acestora, precum și numărul circumscripției electorale din care face parte alegătorul.

Un alegător poate fi înscris numai într-o singură listă electorală.

Primarul va afișa listele electorale cu cel puțin 30 zile înainte de data alegerilor, în locuri publice și în mod vizibil.

Locurile de afișare, precum și posibilitatea verificării înscrierilor făcute în liste vor fi aduse la cunoștință publică prin orice mijloace de publicitate de către primar.

Listele electorale se vor afișa și la fiecare secție de votare pentru alegătorii ce votează la acea secție.

Cetățenii au dreptul să verifice înscrierile făcute în listele electorale. Împotriva omisiunilor, înscrierilor greșite sau a oricăror erori se poate face intîmpinare la primarul care a întocmit lista.

Primarul este obligat să soluționeze intîmpinarea, în termen de 3 zile de la înregistrarea acesteia, prin dispoziție.

Împotriva dispoziției se poate face contestație în termen de 24 de ore de la comunicare.

În cazul schimbării domiciliului în altă localitate după afișarea listelor electorale, primarul va elibera alegătorului o adeverință privind exercitarea dreptului de vot, făcînd mențiune despre aceasta în listele electorale.

În ziua alegerilor, la noul domiciliu, alegătorul va fi înscris într-o listă electorală separată de către biroul electoral al secției de votare, pe baza adeverinței prezentate și a actului doveditor al schimbării domiciliului.

CORNELIU OLTEANU ■

Concursul nostru Aflați cine este criminalul? a stîrnit un mare interes în rândurile cititorilor, dovedind numărul mare de scrisori sosite pe adresa redacției. Răspunsul exact îl veți afla în numărul viitor al revistei Flacăra. Deoarece capacitatea de deducție a celor care au participat la acest concurs a fost remarcabilă, pentru desemnarea câștigătorilor va fi, probabil, nevoie, de o tragere la sorți, la care vor fi invitați și unii dintre posibili câștigători.

Vrem să-i ajutăm

pe cei aflați în suferință

Mă numesc Ciltan Cătălina și sint elevă la Liceul „C. A. Rosetti” din București, în clasa a XI-a. Acum un an, am avut ocazia să întîlnesc

pe cineva de la Asociația „Salvați copiii”. Mi-a dat numărul de telefon al asociației, dar l-am pierdut. Eram mîl mică și gîndul abia mi se infir-

pase în minte. Apoi, timp de un an am citit numeroase cărți de medicină clasică și naturistă, am învățat numeroase lucruri. Mai am opt ani de studiu pentru a deveni medic așa cum mi-am propus, dar eu vream să fac CEVA, ACUM.

Știu că există multe asociații de ajutorare a copiilor handicapați. Aș vrea să mă înscriu în-

tr-o astfel de asociație, dar nu mi-ar plăcea ca semnătura mea să rămî-nă un simplu gest birocratic. Vreau să ajut efectiv copiii handicapați sau pe bătrîni, dacă nu cu bani (trebuie să vă spun că sint orfană de tată), atunci măcar cu vorbe bune. E mare lucru să ai pe cineva lîngă tine atunci cînd îți este greu. Sint gata să-mi dăruiesc toate diminețile (eu învăț după-amiază) unor oameni pe care i-aș putea ajuta astfel, fără să cer nimic.

Să știți că nu sint singura. Sint, asemeni mie, zeci, sute de elevi și studenți care doresc, să-i ajute pe cei ce trăiesc în suferință și singurătate. Poate că oamenii, datorită vîrstei noastre, nu au încredere în noi. Trebuie să ne acorde această încredere. Le vom dovedi că n-am greșit.

Închei rugîndu-vă să mă ajutați să iau legătura cu o asociație de acrotire și ajutorare a copiilor sau bătrînilor, unde să pot fi de folos. (Cătălina Ciltan).

S-a pierdut CEC-ul cu limită de sumă seria A 130901 — seria A 130950 aparținînd S.C. Expo Venus SRL, str. Doamnei nr. 3, sector 2, București. Se declară nul.

Fotografie de GIG MOTOIANU ■

POȘTA REDACȚIEI

VICTOR C. RUJAN — Tg. Jiu, str. Grivita, bl. 9, sc. 3, et. 3, ap. 13, jud. Gorj: Am contactat pentru dv. Ministerul Muncii și Protecției Sociale care vă dă următorul răspuns: „În conformitate cu dispozițiile legale în vigoare, încadrarea locurilor de muncă (a activităților) cu condiții deosebite în grupele I sau II de muncă, în vederea pensionării, este de competență exclusivă a unității în care ati prestat activitatea și unde vă îndrumăm să vă adresați. Orice alte relații le puteți obține de la Oficiul de pensii județean”.

GHEORGHE GAVRILAS — com. Rediu, jud. Neamț: Vă vom informa prin revista noastră asupra datei și modului în care puteți obține Almanahul „Flacăra”.

MARIA ADRAĞAI — Băicoi, str. Progresului Bl. 40, ap. 22. Primim pentru dumneavoastră un răspuns din partea Ministerului Muncii și Protecției Sociale: „Răspunzînd scrisorii dv. adresate revistei „Flacăra”.

înregistrată sub numărul 513/9.X.91 și trimisă la 1.X.91 acestui minister spre competență și legală soluționare, prin care solicitați sprijin pentru obținerea pensiei de urmas, pentru doi copii minori, după susținătorul Adrağai Ion, decedat la 4 august 1990, cînd nu mai avea calitatea de salariat, vă facem cunoscut că, pentru examinarea cererii dv., este necesar să vă adresați Oficiului de pensii al județului Prahova (Ploiești, str. Nicolae Iorga nr. 1) avînd la dv. carnetul de muncă seria A.Z. nr. 0582995 și acte medicale din care să rezulte afecțiunile pentru care a fost tratat în timpul activității”.

IOAN TOC — Hunedoara, str. Barbu Ștefănescu Delavrancea, nr. 8, bl. 11 ap. 43: Scrisoarea dv. este mult prea lungă pentru a putea fi dată publicității. Revendicați, expunînd pe o filă, maximum două, problema dv.

COMITETUL NAȚIONAL AL SFATULUI ȚĂRII. Cu speranța că dorința noastră comună de reîntregire a României se va realiza curînd, vă mulțumim pentru urările adresate.

ELENA GRECESCU ■

PARIUL ÎNTREPRINZĂTORULUI

P-gustul tuturor

Spucea, să vi s-a întîmplat vara trecută la Vaslui să intrați cu nepoțelul la cofetărie unde n-ați putut să-i oferiți o prăjitură și un suc!? Este imposibil, pentru că în acest oraș, SC MOLDOVA Vaslui are toată grija ca nepoțelul dumneavoastră să vă scutească de cunoscutele „scene” venînd în întîmpinarea tuturor consumatorilor cu produsele sale deoarece profilul acestei societăți este aprovizionarea și comercializarea produselor alimentare — atât a celor interne cît și a celor din import — și producția de laborator

a specialităților de cofetărie și patiserie și a băuturilor răcoritoare. Și, pentru a vă asigura certitudinea procurării unor astfel de produse, SC MOLDOVA Vaslui are la dispoziție un... păruțel propriu de mașini ce asigură o capacitate de transport de 30 tone mărfuri/zi, spații proprii de depozitare pentru nevoi strict „de familie” precum și un SERVICE propriu care garantează funcționarea permanentă și la parametrii a utilajelor comerciale pentru unitățile din orașele Vaslui și Negrești. O rețea proprie de a-

proximativ 100 de magazine și laboratoare de producție existente în municipiul Vaslui vin să încheie lista dotărilor proprii atât de necesare unei activități economice eficiente așa cum a desfășurat în 1991 SC MOLDOVA Vaslui cînd volumul valoric lunar al acestei activități s-a cifrat la aproximativ 100 de milioane lei, profitul anual al societății ajungînd în jurul cifrei de 22 milioane! Și mai îndrăznește sint planurile pentru anul în curs, în care — declară dl. director adj. al societății, Marcel Agape — „SC MOLDOVA” Vaslui și-a propus un volum economic de un miliard lei, un profit care să depășească la sfîrșitul anului cifra de 25 milioane lei, menținerea integrală în producție a celor peste 600 de angajați ai societății precum și — lucrul cel mai important — asigurarea aprovizionării populației în condițiile unui comerț care se vrea pentru acest an ridicat la noi cote de profesionalism”. Toate acestea cu mijloace financiare proprii, fără a recurge la credite din partea statului sau la alte variante de finanțare! Și tot pentru anul 1992, spune dl. Mihai Oprea, contabil-șef al societății, — ne-am propus să rezolvăm, dacă se va putea, în mod definitiv problema ambalajelor din sticlă deoarece sintem singura unitate din municipiul Vaslui care achiziționează ambalaje goale pe care furnizorii nu le mai primesc înapoi”. Urmează un întreg pomelnic de asemenea furnizori... comenzi, din care amintim și aici cîteva nume, doar doar s-or gîndi măcar așa să intre și ei în circuitul firesc al unei economii pe care ne-am grăbit să o declarăm „de piață”: fabricile de conserve din Tecuci și Huși, fabricile de ulei din Bîrlad și Iași, „Vin”-Vaslui, IAS Iași precum și SC Podul Înalt-Vaslui (fosta ICRA).

Desen de MIHAI ZGUBEA ■

ATCOM

în traducere liberă

Siguranță, o viață mai aproape de ideal, ATCOM — suveran absolut! Dar nu vă grăbiți să răsfoiți enciclopediile din bibliotecă-pentru că nu este vorba despre un citat din „Cărțile profetilor”.

ATCOM este un nume contemporan cu noi, ușor de găsit în Catalogul societăților comerciale din județul Vaslui, care în traducerea sa cea mai simplă, înseamnă rețeaua cooperatelor meșteșugărești existente în momentul actual pe întînderea acestui județ. O traducere în cifre a SC ATCOM Vaslui, înseamnă un total de 18 unități — dintre care, o parte sint Societăți Cooperative Meșteșugărești, iar o altă parte Societăți Comerciale Cooperatiste pe Acțiuni — născute în urma divizării celor 11 cooperative existente la 31 decembrie 1989. Divizare prin care s-a urmărit atît specializarea pe activități cît și facilitarea urmăririi modului în care se desfășoară procesele economice la societatea comercială vasluiană. Astfel, la SC ATCOM Vaslui se execută un volum substanțial de activități productive care constau în producerea unei game variate de confecții, tricotate și încălțăminte pentru toate vîrstele, piese de mobilier pe măsura tuturor gusturilor, bijuterii, optică precum și activități de prestări servicii, de la reparații radio-TV și mașini de uz casnic pînă la reparații-întreținere imobile. La cerere, SC ATCOM Vaslui execută de asemenea construcții de locuințe, toate aceste activități fiind puse la dispoziția solicitanților

la prețuri și tarife rentabile pentru angajant și pentru ofertant, deopotrivă în condițiile utilizării exclusive a capitalului cooperatist. Dețînd o rețea proprie de aproximativ 50 de magazine în oșele Vaslui, Bîrlad, Negrești și Huși pe lîngă produsele sale, S.C. ATCOM Vaslui achiziționează de asemenea mărfuri și de la alte unități, încercînd în acest fel să organizeze deservirea populației din zonă într-un mod cît mai ireproșabil cu putință. Ba, mai mult, — declară doamna Tatiana Mădăcu, vicepresedinte al societății — „pentru anul 1992 obiectivul fundamental pe care și l-a asumat SC ATCOM Vaslui este scăderea prețurilor produselor sale pentru asigurarea unei competitivități desăvîrșite pe piață. Lucru posibil — afirmă doamna Mădăcu — doar în măsura în care s va ține pasul cu majorarea prețurilor la materiile prime și materii de casă au nevoie meșteșugarii vaslieni pentru realizarea producției deoarece pentru a se scuti un nomenclator foarte complex de produse auxiliare de la boliduri pînă la ciment”. Or, în condițiile în care — sore exemplu, num i cheltuielile pentru metru cub de ară industrială au sporit de 50 de ori (!) luna nu se anunță deocul ușoră. Ceea ce nu înseamnă că lucrătorii SC ATCOM Vaslui își vor retrace promisiunile făcute electorilor, căvora încearcă și pe viitor să le s'ca la dispoziție cu tot atîta dăruire ca și pînă acum.

AL. MIHAILA ■

TOTUL DESPRE CLANUL EWING (IV)

Linda Gray — misterul eternului feminin

„Nu există scenariu de film care — neputând să-mi ofere șansa unui rol pasional — să nu mă plictisească de moarte!“. Astfel demarează seria de răspunsuri pe care Linda Gray, seducătoarea soție a lui J.R. (Sue Ellen Ewing) s-a obișnuit să le dea reporterilor iscoditori. „Idolii mei feminini în cinematografie au fost totdeauna actrițe remarcabile ca Bette Davis sau Katherine Hepburn. Dește dulcigăriile ieftine și unecori pină și micile mele smiorcăieli mă scot din sărite. Arta plinsului interior e altceva...“ — își continuă Linda schița sa confesivă.

Pentru a o înțelege mai bine, Linda trebuie separată cumva de contextul serialului „Dallas“, în care — conform spuselor producătorului Leonard Katzman — ea s-a distins ca „regină a feminității“. A fost destul de dificilă alegerea sa ca interpretă a unui personaj atât de complex, de răvășit și supus unor repetate convulsii interioare. „Am încercat să găsim în primul rând o femeie frumoasă, seducătoare“ — își amintește acesela producător. „La acel moment ne era foarte greu să știm dacă o astfel de actriță va putea îndeplini ulterior și celelalte condiții“. Caracterul „forte“ impus de personajul Sue Ellen Lindei Gray a incintat-o de la bun început. Particularitățile transmise de aceașta personajului i-au cristalizat acestuia o identitate inconfundabilă. După turnarea primelor două episoade, cu toții au fost edificați asupra fetei alegeri. Linda a reușit să accentueze psihologia aparte a „doamnei mute“, măcinată de plictisul resimțit în universul limitat de „high life“, marcat de răbufniri și clipe de exaltare.

„Toți au fost făcuți K.O. imediat ce au realizat puterea de seducție pe care o aveau ochii și privirea mea în prim-planurile surprinse. Unii se amuzau, spunind că intensitatea unei asemenea priviri ar putea topi Turnul Eiffel!“ — rememorează cu plăcere Linda Gray. În acest mod, Sue Ellen a devenit

unul din cele mai importante personaje ale serialului „Dallas“. „Imediat ce scenariul a presupus ca Sue Ellen să devină alcoolică și mamă denaturată, mi-am pus problema că intru pe făgașul unui rol ingrat. Și probez în viața particulară calitățile mamei ideale...“ Viața sa de familie pare să nu contravină acestor declarații. Fiul Lindei, Jeff (26 ani) și fiica, Kelly (24), alături de soțul acesteia, Ed Thrasher (director artistic publicitar), conviețuiesc laolaltă în ranch-ul lor californian într-o armonie demnă de invidiat. De la ferma personală, situată la circa o oră de mers cu mașina până la Dallas, Linda obișnuia să vină la volanul unui „Ford“ model 1955. Înconjurată de copiii săi (la acea oră adolescenți precoci), Linda Gray s-a simțit totdeauna fericită și realizată. Fiul ei, Jeff, e un fotograf pasionat iar frumoașa Kelly o talentată tenismană și gimnastă. Casa pe care familia lui Ed Thrasher și-a ridicat-o departe de „lumea dezlanțuită“ a Hollywood-ului este un refugiu intim, un sanctuar al liniștii mult căutate.

Linda alături de soțul ei, Ed Thrasher

Pentru Linda, problema de a-și corela cu succes viața privată cu cea profesională a însemnat un permanent exercițiu de voință, o continuă luptă și frământare. De mic copil, a visat să devină actriță. Firește că niciodată nu-și imaginase că într-o zi va ajunge vedetă în adevăratul sens al cuvintului. Despre perioada aceea, Linda povestește cu înfrigurare: „Eram o copilă destul de tăcută și plină de imaginație. Măsuram un metru și ceva cind îmi amintesc cum am pus primul lampion în bradul de Crăciun. Aveam părul caștanu și zburliț, niște ochi foarte mari și prietenii mă porecliseră «depune de casă». Ce m-am mai necăjit!...“

Linda s-a căsătorit de foarte tânără cu Ed Thrasher. Șansa le-a suris ambilor și aceștia au reușit să devină un cuplu autentic, o familie. O perioadă, Linda a lucrat ca manechin. Restul timpului a știut să-și dedice în exclusivitate familiei. „A venit o vreme cind am simțit că perfecțiunea din jurul căsniciei mele mă sufoca. Eram frumoașă, eram o «super-mamă» o „super-soție“ și... atât! Îmi dădeam însă foarte bine seama că ceva îmi lipsește. Nu realizasem nimic, nu creasem nimic și toate astea m-au tulburat într-atît, încît i-am destăinuit lui Ed totul. El mi-a sugerat să mă inițiez într-o altă muncă. La început ideea lui

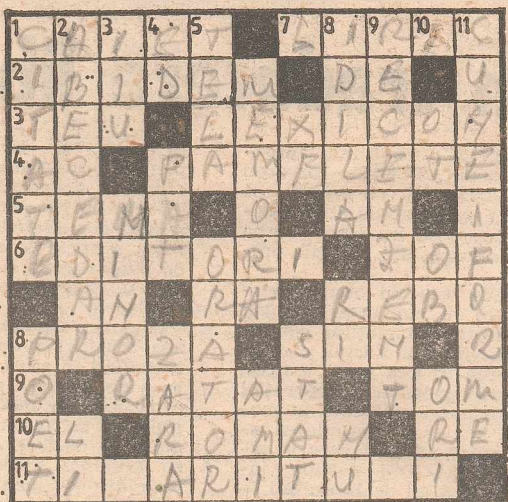
m-a înfuriat. Nu puteam ști cită dreptate avea!“ — continuă Linda șirul confidențelor. A urmat o perioadă critică în care Linda și-a găsit forțele necesare și curajul de a încerca totul. A absolvit cursurile de artă dramatică cu brio într-un exces de voință și totală dăruire. Imediat după ce a participat ca invitată în câteva mari show-uri televizate, a fost contactată de casa de filme „Universal“ pentru realizarea unor spectacole importante precum „Swite“, „Emergency and Moon Cloud“. Imediat a trecut la filmarea peliculei „All that glitters“, ca apoi să continue munca la multe alte filme pentru televiziune. În urma magnificei sale prestații artistice din „Dallas“, Linda Gray a început a fi considerată drept una din cele mai mari vedete ale televiziunii americane.

A fost o performanță pentru Linda să-și poată împăca rolul de soție a unui J.R. odios și simultan, în viața sa particulară, a unui om cu totul opus acestuia, afabil, manierat și iubitor. Linda a știut să nu cadă pradă valului de laude și admirații. A trecut peste toate acestea cu grație și distincție, așa cum șade bine oricărei vedete internaționale.

— în numărul viitor, „Patrick Duffy — viața secretă a unui tată de familie“.

Documentare și prezentare
CRISTIAN PAVEL ■

În lumea literelor

ORIZONTAL: 1) Publicație periodică de informații, studii, note etc. — Sentimental... ca un poet. 2) Indicație într-o lucrare, care arată că un text a fost deja citat — Primele dedicații! 3) Literă „T“... de lemn — Dicționar. 4) Bold — Specie literară cu caracter satiric (pl.). 5) Subiectul unei opere literare — În orice sens! 6) Oamenii care îngrijesc aparițiile de carte — Sol de pere timpurii (freg.). 7) Clasă universitară — Din literatură! — Joc enigmatic cu imagini. 8) Scriere literară neversificată — Introducere în sintaxă! 9) Ne realizat — Volum. 10) Eugen Lovinescu — Operă literară aparținând genului epic, cu caracter complex — Epilogul unei scrieri! 11) Lucrări publicate.

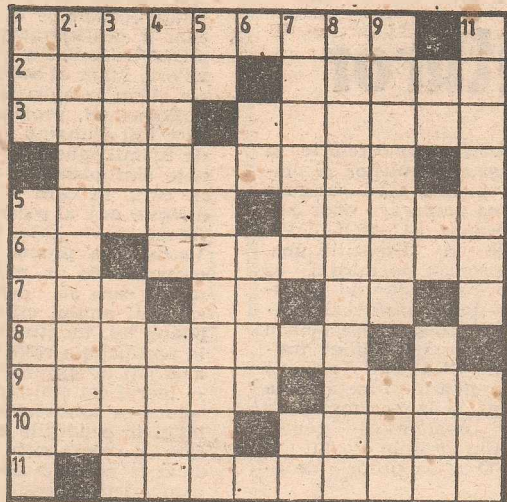
VERTICAL: 1) Fragmente dintr-o lucrare scrisă, folosite pentru a ilustra o anumită idee

— Autor de versuri. 2) Carte de căpăli... — Debut literar! 3) Institutul Internațional al Uranului — Gen... nesemnificativ. 4) Ediție princeps! — Așternut — Scriitor etiopian (sec. XV). 5) Sat în județul Arad — Adept al stilului oral. 6) A reține un text — Prietenul de la Paris... 7) Xenia Florescu — Tabel în care sint inscripse drepturile bănești ale unui angajat. 8) Specie a poeziei lirice de gen bucolic (pl.). — Scrie la mijloc! — Negăție. 9) Autorul unei scurte prezentări la apariția unei opere literare. 10) Cătă medie! — Oana Berocanu — Sau. 11) Litere dintr-un străvechi sistem de scriere.

Dicționar: ZOF, IJU, ZARA, TELA.

MIHAI ZGUBEA ■

Con brio

ORIZONTAL: 1) Cămin modern. 2) Soluție care îndepărtează orice pată — Poartă sarcina (pl.). 3) Proprietăți fizice (od.) — Produs de mare circulație. 4) Stinge lumina. 5) Bună, cind e vorba de incins — Marcat prin semne de trecere. 6) Ieșit de la spital! — Părți sociale. 7) Reacție caustică — Luat la mijloc! — În înflorit (pl.). 8) Obșnuit cu măsura. 9) Schimbă din cind în cind — Semnul inserării. 10) Dispun de sprijin material — Articol ce combate existența trairului parazită. 11) Porție de creier.

VERTICAL: 1) Trăiește din

încrustații în lemn — Concentrare de trupe (pl.). 2) Text cu propoziții circumstanțiale. 3) Vas din lemn — Harap-Alb. 4) Ce ne e dat și e păstrat din moși strămoși — La capătul pămîntului (pl.). 5) Ridați în frunte! — Primă pe trimestrul întâi. 6) Zimții unui zlot! — Transmis în direct (pl.). 7) Remarcați în probele de alergări — Un punct din zece! 8) Pierdere recuperabilă. 9) Soluții tampon — Luat cu fulgi cu tot. 10) Jumătate roșu, jumătate maro! — Rază medie! — Oală pusă în cuptor. 11) Aduce la înfățișare — Ca lașul, pe la spate!

GHEORGHE TOIA ■

Dezlegarea careului anterior

Orașele noastre: BUCUREȘTI; SC; ARAD; RADĂUȚI; IIL; SUD; STEM; ACARI; UȘI; MP; ANINA; A; HAI; BN; SARE; SI; A; RIMNICU SĂRAT; A; OOA; NUCLEU; SERV; V; CEA; R; ONE; SAT; LUBZ; VINJU MARE; AI; FILIAȘI; VII.

PUBLICAȚIILE
Flacăra

Societate
merciară în
tricitată la C
ciul Registr
Comertul
București
nr. 1 40/588
1991 din 4.0
1991

Adresa: București, sectorul
Piața Presei Libere nr. 1, ca
71 341. Telefoane: 17.60.1
17.60.20 (cu interioarele de m
jos)

Cont (lei) — 40.72.30.110.49
BCR, sector 1, București
Cont (dolarii) —
47 03.326.350-6 BRCE

Director general:
GEORGE ARION

Flacăra

Redactor șef:
Ion D. Goia

REDACȚIA: Petre Barbu,
lia Boriga, Valeria Da
nu, Mihail Gălățanu,
Ghera, Dorin Șarghi
Elena Grecescu, Eugen M
cu, Alexandru Mihăilă, Gi
toianu, Oltea Mutulescu,
xana Paicu-Manolescu, C
Pavel, Dorin Sălăjan, Pa
nicius.

Telefoane: 2002 — secre
director, 2558 — redact
2143 — secretar general a
dactie, 1700 — eveniment,
drepturile omului, 2559 —
ră, 2528 — fotoreport

REBU

Redactor șef:
Alexandru Pășarin

REDACȚIA: Aurel Ștefan
xandrescu, Adrian Mitu,
Octavian, Bogdan Vlad,
Zgubea.

Telefoane: 2036 (redacto
1457 (redacție).

BIS

Liviu Timbus, Liana
Director economic
Nicolae Botin

FINANCIAR, JURIDIC
Gabriela Ionescu,
Olteanu.

TEHNIC (2123, 1453,
Maria Bărbulescu, Ale
Benga, Liliana Crețu, Pr
Dumitrescu, Anton En
Mihaela Moroșanu, Gc
Nicolescu, Sevghin Omer
randa Petrea, Adrian
trescu, Mircea Popp. Dan
cea Popa, Simona Sim
Cornel Speriatu, Angela S
nescu, Eugenia Vasile

PUBLIC RELATION (2
Mihai Sândoiu

DIFUZARE: Manuela V
Laurențiu Pop, Mircea
vian Popp, tel. 17 48

FAX — 17.48.91

Cititorii din străinătate se
abona prin ROMPRESFILA
sectorul export-import
P.O. Box. 12 — 201, telex 1
PRSFIR București, Calea
țel nr. 64-66, sau direct l
dactie.

Tiparul: Imprimeria CO
București